

A woman with dark, curly hair, wearing a red long-sleeved top, is speaking into a black microphone. She is looking slightly to her left. The background is a collage of black and white photographs. In the top left, there are photos of people, including one in a dark jersey with 'BRNO' on it. In the middle left, the word 'KLADNO' is written in blue capital letters next to a blue curved line. Below that is a photo of a large stadium. At the bottom left, there is a photo of a crowd of people. The entire image is framed with rounded corners.

**Iva Adamcová**

**KLADNO**

**12.11.2016**

# Iva Adamcová – Kladno 12. 11. 2016

*Kladno, to je to město, Kladno, to je ten hit ! Kladno, to je to město, Kladno, můj tajemnej TYP.*

....střílel na vnější svět okolo vás, a tím pádem jste se považovali za oddělenou jednotku a hledali jste to štěstí někde jinde, když uvnitř vás byste si připadali jako hmotná složka, jako hmota, když uvnitř vás jste to štěstí nenašli. Což bylo obrovskou iluzí. Během historie planety, která se vyvíjela, jste si prožili veškeré fáze. A protože Bůh na sebe nikdy nezapomene, tak on se samozřejmě zaznamenává v těch základních a velikých poryvech v historii, které se kdy odehrály. To znamená, že vždycky přes někoho přišla informace, která byla zapisovaná v tzv. Knize knih. A jedna z nejdůležitějších historek a tzv. pohádek, které se tam objevují, a pohádkou nejsou, je tzv. Pohádka o vzniku světa a o Adamovi a Evě. Protože mnozí to považují skutečně za pohádku, ale je to právě stvoření této planety, protože Adam a Eva vám zde vlastně zprostředkovávají pohled pouze na hmotnou složku.

Jste Vědomí, které bylo obaleno hmotou, a ta hmota se musí rozmnožovat a musí pokračovat ve vývoji DNA, protože tak jak pokračuje a letí tím pádem ve vesmíru, tak dostává v každé třídě jiné vlastnosti. Ty vlastnosti graduji, samozřejmě. Vy jste dlouho byli jenom hmotnou složkou. Božské vědomí bylo velmi slabé na to, aby pochopilo, že není hmotou, a proto bylo utlumené. První obrovský zvrát nastal tehdy, když jste začali být živými organismy. A to ještě dlouho, vlastně, měl trvat čas, kdy jste se měli cítit být hmotou. Bylo tady mnoho osvícenců, kteří přišli a vysvětlovali vám všechny věci, ať to byl Buddha, z jakékoliv části planety a z jakékoli doby, ale jedním z nejdůležitějších, který tady kdy byl – přišla jednotka, která se nazývala Ježíš a která už si zažila tyto věci a snažila se vám to zaznamenáním vysvětlit. Samozřejmě na základě té pohádky o stvoření světa. Uvědomte si, že Adam a Eva jsou složkou, která je matricí a patricí, která do sebe zapadá a rozvíjí se hmota, která se vyvíjí. Tím pádem se rozjíždí proces v tzv. časoprostorové křivce, kdy vlastně ta hmota, která letí vesmírem, a je ucelená a jednotná – vždycky jenom jediné božství, jediné vědomí letělo v té jedné planetě. Tak je to na každé planetě, na to nezapomeňte. Za chvíli se k tomu ještě nedostaneme. To znamená, že strom, po kterém se odvíjí hadí síla, což je vaše síla na páteři, znázorňuje pouze celou dobu zkušeností – ty zkušenosti jsou zaznamenány v jablku, které nabízí Adamovi a Evě společně. Napřed si vezme jablko Eva, nabídne ho samozřejmě Adamovi. Jablko je tady znázorňující ochutnání - zkušenost života. Takže vidíte, že vy přes všechny zkušenosti, kdy jste ochutnali jakoukoliv událost, jste nikdy nemohli udělat chybu. Vy jste potřebovali všechny události, které jste kdy dělali, ať byly jakéhokoliv rázu. A potřebovali jste je zažít, abyste je v následných krocích odložili a zase se je pokusili udělat jinak. Tohle je velmi důležité pochopit, protože do té doby, než přicházíte do tzv. návratu do ráje, musíte pochopit, že všechny věci, které jste kdy prožili, byly pro vás správné. Jinak byste nemohli pochopit, co vám dnes říkám. A nemohli byste pochopit, úplně dopodrobna to, co vám přináší poselství člověka Ježíše. Jste bůh! Každý z vás, z vaší jednotky hmoty, jste veškerým vědomím, které kdy na planetě bylo, jedno jediné. A jste veškerou hmotou. Takže vidíte, že oddělenost vašeho

těla, která pak střílí odpory na druhé hmoty, je ve veliké iluzi, protože vy vlastně střílíte sami na sebe. V domnění, že je to někdo druhý. Uvědomujete si, že hra, kterou tady hmota hraje, je tak strašně důmyslná.

Dejme tomu – zkuste si představit, že vás někdo okrade, že vám někdo sebere nějaký majetek. Tohle je absolutní nesmysl, protože jestliže jste jediným bohem a jediným vědomím, tak vy sami sobě kradete. To se pouze přelévá v té iluzi té hmoty. To samé, že nemůžete o nikoho přijít, protože vaše ucelené vědomí je i ve vašich blízkých, kteří třeba nečekaně zemrou, odejdou třeba při nějaké autohavárii nebo při nějaké těžké nemoci. Nebo partner vás opustí – nikdy o toho člověka nemůžete přijít, protože vy jste jeho vědomí. Dokud budete podléhat iluzi hmoty, budete se brát o ty své, které vlastníte. O děti, které nechcete pustit. O partnery, na které třeba žárlíte. O peníze, které nechcete druhému dát. A přitom ta hra hmoty je tak důmyslná, že opravdu jste někdy bezradní a nevíte, co dělat. A tak se snažíte vymýšlet a každým tím krokem samozřejmě si děláte sami sobě věci, které se k vám zase vrátí. To, že vyjede hadí síla, což je váš páteřní kanál, který je znázorněný v Bibli tím velkým stromem kolem kterého se ovíjí, tak pouze ten had musí vylézt do úrovně tzv. třetího oka, tj. šesté čakry. To je samozřejmě číslo 666, protože každá šestka musí nalézt svoji zkušenostní a časovou hranici – v duchu, v hmotě a v duši. Už moc dobře víte, že duše je iluzorní stav, do té doby, dokud žijete ve 3D pozici vědomí hmoty. Protože byste nedokázali nikdy pochopit, že jste jenom duchem a že všichni jste vším. Po určitý čas to nejde. V Bibli ale jsou už náznaky toho, které vám to vysvětlují. Vysvětlují vám, že byste se měli chovat k druhým jako sami k sobě. Protože to je skutečná pravda. Je to zkušenost, kterou musíte ale nalézt vy sami. To znamená, že to tělo, které jste si vlastně oblékli a které střílí útoky různých sil, vy následně prohlédnete, že vás vždycky klamalo. Přijde si k tomu velmi pomalou cestou. V každé třídě, ať je to základní, první až devátá, se ta hmota chová úplně jinak. Já vám namátkově chci teď vysvětlit, jak se třeba chová hmota v oblasti bílé magie, abyste viděli, v jaké iluzi jste žili dejme tomu před dvaceti, třiceti lety, když tady byla velká éra rozmachu tzv. léčitelů a různých jiných jako by avantgardních způsobů léčení.

Teď dobře poslouchejte. Zkuste si představit, že já jsem léčitel a támhle třeba na Karin budu posílat nějakou energii. Pokud já budu ve vývojové fázi léčitele, tak dostanu dar. Dostanu dar od své časoprostorové křivky svého vlastního těla. Já si ten dar přivlastním, protože jsem si ještě neochutnal jako léčitel, co to znamená duchovní pýcha. Já najednou budu cítit, vidět, slyšet, můžu posílat cokoliv, budou mi dávány informace, a hlavně mi tam bude tím vnitřním hlasem zdůrazňováno, že já jsem přišel proto, abych zachránil svět. Vy moc dobře víte, že svět už je dávno zachráněn, protože ta planeta, hmota, má svůj program a historii a dějiny, které se musí odehrát přesně tak. A vy jen jako vědomí si obléknete ten kabát, který vám vyhovuje v té které roli. Tohle je velmi důležité vědět, protože jiným způsobem nemůžete prohlédnout ten omyl, který tady vždycky byl lidem předkládán. Ten léčitel, který bude posílat na druhou hmotu těla, neví, že ji posílá na svoji vlastní. Hmota Karin v této chvíli je moje vlastní hmota i hmota vás všech a celé planety, ale v hladině bílého mágovství já jsem pyšný, že já něco umím a mám pocit, že něco je zle, co se děje tomu člověku, takže já mu musím za každou cenu pomoci. Ale protože ta hmota je jedna jediná, a vzpomeňte

si, já jsem vyprávěla příběh, kdy v Děčíně jsem mluvila s jednou mladou ženou, která měla čtrnáctiletou holčičku, která v březnu v roce 2013 začala slyšet hlasy a dostala se až na psychiatrickou kliniku a samozřejmě ta dívka se toho bála, protože nikdy nic takového neslyšela – teď je těch lidí velmi hodně, zrovna včera přišel takový jeden dopis, to vám možná když si vzpomenu a bude ještě čas, tak vám to budu vyprávět. Tady jde o to, že když se člověk bude těch hlasů bát, tak vy posilujete vědomí hmoty, protože strach vyhovuje hmotě vašeho těla. Protože on o vás nechce přijít. To je tzv. křeč hmoty, kterou teď prožívá planeta. Takže vidíte, že když já vlastně reaguju, protože hladina bílé magie znamená, že musíte zažít zázraky, že nějaký bůh existuje, ale furt je oddělenej, protože vidíte dobro – zlo. Ještě pořád něčemu to vaše tělo odporuje, odporuje tzv. zlu, třeba nemoci u toho člověka. Tehdy já, hmota, spolupracuji s hmotou toho druhého jakoby člověka, tzn., že já udělám „huhuhů“, podle toho co mi nalhává tělo v programu, a ta druhá hmota zareaguje tak, že se jí uleví. A všichni udělají: Ááá! Já budu pyšná nebo si budu připadat důležitější než druzí. Ona tahle éra tady bylo poměrně dlouho, ano to probíhalo už několik set let, ale vrcholilo to skutečně v těch padesátých letech minulého století. Ono to zní velmi daleko, ale ono to zas tak daleko není.

Dneska víte, že jste vědomím celé planety, každý z nás. Že MY, součet všech vědomí a součet všech hmot jsme jednou jedinou bytostí, která se má v tuto dobu spojit, protože dozrál čas. K tomuhle dozrálo ale pouze vědomí 8 procent populace na planetě, protože planeta, která byla vzniklá, tady byla vlastně jen postavená prázdná škola, budova. A tím, že byla ze začátku strašně slabá na tu obrovskou sílu a tvrdost hmoty, když tu vůbec nebylo nic, tak teprve obrovský tok času způsobil a musel proběhnout, než se zaplnila první třída. A pak zase další podobný tok času musel proběhnout, než se naplnila druhá třída a doplnila se první třída a takhle jsme se dneska v tom celém čase mezi třetí a pátou dimenzí jsme se v té krátké bráně 4D dopídili teprve stavu, kdy vy jako devátáci, smíte vlastně prohlédnout úplně v úžasu, že všechno vždycky bylo úplně jinak. Že vlastně vaše tělo, za které jste se považovali, útočilo samo na sebe v druhých lidech, a vlastně v druhých pomyslných hmotách, a dokonce i jakoby v jiných vědomích, které jste si nikdy nedokázali vysvětlit, že jste to vy, že je to vaše vlastní vědomí. Ano, obyčejný člověk. Já jsem vám vždycky kladla na srdce, že potřebujete zjistit, že jste obyčejným člověkem a obyčejný člověk, když dostane nabídku nějaké výjimečnosti, tak ji vrátí. Řekne tomu Satánkovi : Hele, nech si to, já to nepotřebuju, já jsem stejným člověkem, obyčejným, už jsem si prošel všemi lákadly. A těch lákadel je veliké množství, veliká spousta, kterým vy potřebujete odolávat. Už víte, že nemůžete udělat chybu, tzn., že když ještě někdy budete pochybovat, tak si to ještě potřebujete v rychlosti vyzkoušet. A vyzkoušejte si to, protože to co vás uvnitř láká, ještě byste pochybovali o slovech, co říká Iva. To by vás mohlo někde dohnat. Takže rychle do toho, a rychle ven. Žádné takovéto – óóó, teď jsem selhala, néé. Já jsem si teď ověřila, že Iva měla pravdu. Už se vám samozřejmě dějí, když už jste hodně zarovnaní, a teď to vidím na té facebookové skupině, protože tam máte někteří tak nádherné odpovědi, neskutečně, ano. Vždycky jsem vám také vysvětlovala, že až vás, v uvozovkách, Iva informačně převede, tak tehdy si vás převezme vaše vlastní, neboli naše vlastní božství. Naše vlastní Nadjá. Ano, já jsem vaše vědomí, každého z vás, protože Iva je jako schránka mrtvá, já nejsem Iva, já

jsem vědomí, které už není pod žádnou pastí a vějíčkou té hmoty, ve které žiju a se kterou tady plavu na této planetě vesmírem. Tzn., že v této době jsem vám přišla vlastně oklikou říct, přes vaši schránku těla, která by ještě nerozuměla a byla by v obrovských otaznících, říct informace, jak se vlastně z této pasti vymaníte. A je na každém z vás, a už to máte nastaveno v DNA, jestli kývnete, nebo kolik pochopíte a kolik nepochopíte. A to už je skutečně přesně tak jak to má být. Jste vždycky dobří v tom, co uděláte a jak se rozhodnete. Ten kdo by se bál rozhodovat, ještě bude hmotou. Vemte si, že pro vás neexistuje něco špatně. Jestliže potřebujete ještě náběr pro vás tzv. „jakoby“ špatného rozhodnutí, - není špatného rozhodnutí. Vám se vždycky stane to, co potřebujete prožít, abyste to zužitkovali na té cestě další. Takže zapomeňte na to, že by skutečně někdy bylo něco špatně.

Já jsem ale přišla dneska, a je to teda mnohem lepší, my jsme měli takové krátké setkání, abyste se ptali, a nebojte se ptát, protože každá otázka byť by někomu třeba přišla triviální, je pro toho jedince důležitá a někdy i pro mnoho druhých, protože někteří se opravdu stydí zeptat. A každá otázka, kterou potřebujete zodpovědět, je strašně důležitá. Tak se ptejte. Jsem vás zaskočila, že? -

### ***Já se zeptám na to, jak je to s alkoholiky?***

Jestliže máte někde okolo sebe alkoholika, třeba v dětství to začne tím, že někdo z rodiny, třeba tatínek nebo dědeček, to je jedno, tak to, co odsoudíte na chování toho člověka, to si pište, že se vám to bude samozřejmě navazovat dál, protože vy potřebujete opakovat i situaci, i čin člověka, i odpor k činu člověka. Takže buď si vezmete stejného partnera, nebo se vám zase do toho prolne dítě, když odroste. Pořád se tam bude ta nitka objevovat. To je vlastně univerzální zákon, ať si bereš alkoholika nebo třeba člověka, který se neumí starat o peníze nebo prohraje v automatech nebo karty, to je jedno, jakákoliv závislost. Tady je základ ten, že vlastně alkoholismus vzniká z odporu na jedničce, kdy ten člověk je pesimistickej a ten život se mu zkrátka nelíbí, takže on si umenšuje ten tlak hmoty, která ho svírá v tom odporu vůči životu, že začne si to zmírňovat alkoholem. Načež ta chemie alkoholu se mu začne dostávat do koloritu života a on už bez toho pak nemůže být. Je to vlastně slabý člověk, slabé vědomí a silná hmota, která ho k tomu dovede. Ale tak je to se všemi odpory, vlastně. Víte, včera jsem se musela smát, něco třeba vklouzne do hlavy hezkého a úsměvného. Dneska pro mě jako pro člověka, který ví, oč kráčí, je to úsměvné. Pro lidi, kteří žijí běžně v pesimismu je to těžké, ale vemte si, že lidi vždycky řeší v tom ego opravdu samé odpory, protože ego vždycky odmítá. Ego chce něco jiného než se děje. Takže si vemte, kolik lidí dneska tady běsní a má strach, že nemají peníze. Já se neuživím, teď co děti, co na sebe, co když přijdu o práci – strach, že je málo peněz. Ti co mají hodně peněz, se zase bojí, že o ně přijdou. To je to samý v růžovém, akorát obrácená pozice. To je vždycky egoismus. Ne. Vy byste měli zvládnout všechno nitrem, to znamená, dobře, mám málo peněz, ale budu se mechanicky chovat tak, abych si vytvářela tu základnu klidu, že něco pro to udělám. A věřte mi, že to je krásný umět vyjít s malým platem nebo s málo penězi a zjišťovat, jaké zázraky se dějí, a ony se opravdu potom dějí, když tu důvěru v to svoje vlastní vědomí boha máte. Pozor, to není jenom vědomí boha ve vás, ale i v těch ostatních lidech. A ta důvěra se vám vždycky promítne v tom vašem životě. Není to



taková ta naivní důvěra, vy musíte vědět, že vaše vědomí si vám vybralo váš osud, tzn., že s kýmkoliv se potkáte, tak ten je skutečně pro vás osudovým. Ale pozor, taky musíte předpokládat, že ten druhý člověk je taky vědomím, ale má na sobě oblečenou hmotu, která ale má svůj program. A vy nevíte, jestli je slabé to vědomí na ten program egoismu anebo ne. Tzn., že mu máte věřit jako člověku, že vám přišel zahrát, co jste potřebovali. Ale potřebujete si ověřovat a krůček za krůčkem se ujišťovat, jestli mu skutečně jako člověk můžete věřit a co mu dovolíte a co ne. A proto právě se vám někdy odehrávají ty dramatické někdy záležitosti mezilidské, abyste se tohle naučili. Takže krok za krokem získáváte, sice někdy dramaticky, ale věřte mi, že vždycky je to dobrá zkušenost.

Stačilo to s tím alkoholismem?

### ***No, jestli se jako pokoušet s ním žít?***

To musí záležet na tom – rozhodně ho nesmíte odmítat, odsoudit. Ten odsudek je základní váš odpor, protože vy vlastně odsoudíte sami sebe do pokračování dalšího běhu. Vy totiž nejste hmotou, a proto jste přišli, abyste to pochopili. Protože pokud budu odsuzovat někoho vedle sebe, třeba i za ten alkoholismus, tak je jasný, že moje učení musí pokračovat – já si to dělám sám sobě, takže ano, vím, že za to nemůže, že žije v pesimismu, že to dělat musí a pozor! Vy sami, protože on je vy, vaše vědomí a vaše hmota, jste si to do toho osudu dali, tzn., vy sami sobě to děláte. Tohle je ten princip. Všechno, co se vám děje, děláte vy sami sobě, protože vy jste si vyvolili tenhle kus na této hmotné složce. Když toto pochopíte, tak nitrem nikdy toho člověka neodsoudíte. Budete s ním soucítit, protože budete vědět, že vaše vědomí v tom člověku je slabé na tu hmotnou složku, ono ho převálcuje pesimismem a následně on do sebe lije alkohol nebo něco jiného, třeba drogy. Jestliže budete bez odsudku, pak už si můžete i zvolit svoji míru a čas, do kdy ještě budete cítit, že je tam možné být nebo nebýt. Ale zase, pokud se potom rozhodnete, v klidu nitra, na jakékoliv čáře – tzn., tam nesmí být pozice, že je to špatně, že jste si zažili špatný osud, třeba 20 let s někým, kdo pil. Pozor, omyl. Nebo vztahovka, nebo namoci to respektování toho, že ten člověk to dělá, lítosti, zášti, kritika, posuzování – posuzujete sami sebe. Tehdy se můžete jenom rozhodnout, jestli tady zůstanete nebo ne, ale být vděční, že jste to prožili. Je to váš osud a vy jste ho chtěli. To znamená, že vy se musíte postavit na úroveň vašeho původního božství, které potřebovalo prožít ten svůj osud takový, jaký byl. Stačí to tímhle způsobem? Víte, někteří lidé neumí, ještě k tomu dodám, se rozhodnout. Tzn., že žijí v tomhle problematickém jakoby osudu, běsní, že to jde, a pak když se dostanou k tomu, že se rozhodnou a odejdou od toho člověka, tak si pak třeba vyčítají, protože on třeba pak padá ke dnu. Pozor. Každý z vás, každý jedinec má svoji dobu pochopení a míru pochopení, tzn., že ten člověk by nepochopil, i kdybyste s ním třeba zůstali. Tam potřebuje skutečně ten dopad prožít, ale vy potřebujete odejít v tom klidu nitra. To je jediný, co potřebujete dodržet. A samozřejmě se soucitem na něj myslet, protože on to skutečně potřebuje, To vám dodá sílu k tomu, abyste si nevyčítali – není co si vyčítat. Uvědomte si, že jste hmotou jen tehdy, když si prožíváte negativní emoci. Jinak nejste hmotou. A vy potřebujete pomoci pochopit druhému člověku, třeba i tou ztrátou vás, aby něco už příště neopakoval. Je to pro vás pro oba dva důležité. I pro všechny ostatní

třeba členy rodiny, jak se zachováte a jak se chováte v té chvíli i jakoby dramatických událostí.

Tak další otázka:

### ***Můžete něco říct k nočnímu strašení?***

Ano, ale my jsme to už probírali hodněkrát. Teď toho budete mít hodně, už se to odehrává mnoho let. Satan – hmota se vás nechce vzdát, to znamená, že v noci budete mít různé pozice a síly strašení. Není to příjemné, už kdybyste se třeba báli jít večer do postele, tak už to vám dává šanci, že to zažijete, protože jemu jde o to, aby nad vámi neztratil vládu. Takže by vám to mělo být jedno, co zažijete. Rozhodně zůstat v klidu, někdy je to opravdu velmi nepříjemné, já jsem taky zažila něco, co jsi teď říkáš ty. A zažijete stejnou blaženost, obrovskou blaženost, když vám je to jedno. Tohle potřebujete dodržet, jinak se toho nezbavíte. Vždycky v tom člověku se odehrává nějaký moment, kdy to tělo ví, jak na vás. Já si pamatuju, když jsem se kdysi dávno rozešla s mým druhým partnerem, s Jirkou, tak on strašně plakal a vyváděl. Já jsem tam dala 3x možnost, aby odvolal tamto v té tvrdohlavosti. To neproběhlo, nebyla šance vůbec, ale tak to mělo být. 12 let to trvalo, než pominul ten stav tvrdohlavosti, nicméně samozřejmě tělo vědělo, že ještě přece jenom takové to úplné zachvění nad tím člověkem v tom obrovském soucitu až hraničícím možná s lítostí by bylo. A já mám ložnici v přízemí. Já mám byt v přízemí, sice ta ložnice je jakoby do ulice, takže tam je to trochu vyvýšené – no já se nebojím, celé letní noci když je hezky tak mám otevřené normálně okenice dokořán. A tak jsem si, když byly vedra, otevřela v ložnici okno – a Satánek je hrozně mazanej – v noci spím, byla jsem sama doma a najednou – živej obraz. Viděla jsem, jak ten Jirka vedle mě klečí na tý neustlaný posteli – protože to byla manželská postel, moje byla, že jo, ustlaná, ale vedle to bylo jen takhle s tím potahem. A tam stojí, pláče, a takhle se mi skláněl jakoby nad tím hrudníkem a pokládal si mi hlavu na hrudník s tím : -béééé. Hele, okamžitě mi začalo tlouct srdce, protože v tu ránu jsem byla vzhůru, že jo, to je tak živý, a teď mi makala hlava, co já udělám. Dohadujte se v noci s chlapem □, brečícím, kterej vám vleze do baráku. A teď to srdce tak bouchalo – POZOR! – to všechno je projekce vašeho těla, jestli se chytíte. A teď - já byla v klidu, jenom mi šrotovala hlava, co udělám, a jediný, co mě moudrýho napadlo, bylo, že se nevzbudím, že zkrátka jsem tak hluboce ve spánku, joo □. A i kdyby rozsvítil a začal na mě mluvit, tak že mě zkrátka nevzbudí. Tak já dělala, že spím. Hele, trvalo to tak možná minutu, a najednou, jak když fouknete do svíčky, ten obraz jako ten plamen, opravdu zmizel. To bylo neuvěřitelný, jak přece jenom asi možná tam hrál na tu lítost, jak bych se zachovala. Já jsem pak vstala, se přiznám, a to okno jsem radši zavřela □. Ale musela jsem se strašně smát. Takže prosím vás, když se pak už smějete, nebojíte se těch věcí, jsou horší věci – zažila jsem i opravdu, kdy obrovský, úplně démonický zlo z vás tahá peřinu, nebo si na vás lehne, nebo dokonce jako bolest vám vleze do ucha – jako taková černá můra, Strašná bolest těla, až mi takhle tekly slzy. Všechno musíte přijmout. Vy se dostanete ze stavu hmoty jedině pokorou. Žádná jiná cesta vás nevyvede. Nikdo z vás se nemusí bát, že by o ten cíl přišel, protože všichni splňují jinou časoprostorovou křivku. To je jako kdyby se prvňáček bál, že neprojde devítiletkou, ale jenom časem, který musí uběhnout, pro každého úplně stejným, tzn. 365-ti dny

jednoho roku, a těch roků bude 9. Takže vy se tam dostanete každý. Tady neexistuje žádná pochybnost. Dále budete pokračovat na hmotě, ale jenom jako ucelený bůh, který bude pokračovat v 5D. Protože až se ucelíte, tzn., sjednotíte – od toho je slovo Jednota, které patří k páté dimenzi – vy pak můžete pokračovat na této planetě v pohodě dál. Samozřejmě víte, že si mezitím musíte splatit své platby. A ty, vlastně platba plateb, musí být také v pokoře, protože pokud byste odmítali ty bolesti a ty strasti, které se týkají všeho, tak je to následná pozice hmoty, kterou zase zaplatíte, ale to už taky víte. Hodně lidí ještě v poslední době se zdráhá a má problém s tím, zajít si k lékaři. Já jsem ze začátku, když jsem vystoupila, tak se na mě lidi koukali tak trošičku tak jako podivně, v tom smyslu, že - hele, ona nás vede zpátky jakoby do pravěku, protože chce, abychom chodili k lékařům.

Vidíte, ono je to jiné, už jsem vám to dnes vysvětlovala na tom zasahování z pozice bílého mága neboli hmoty, jak ta hmota spolupracuje. Hmota vás přijme a odpadne dualita, protože hmota je vaše matka. Je to, jako když si vlezete na loď a plavete s ní vesmírem, nebo svým životem. Auto, které s vámi jede vaším osudem – nejste to vy! To znamená, že ta hmota se může opravovat a vidíte, že věda paralelně přišla na obrovsky neuvěřitelné věci a že umí dnes odhalit spoustu věcí. Karma, tzn. pozice hmoty, se může splatit i tím, že zažijete bolest v opravě – po operaci. Můžete užívat bylinky, můžete užívat léky, ale pozice pokory a boha je, že se naučíte nepodléhat vlastnímu hmotnému tělu, které vám podsouvá, že jste hmotou v odporech. A zůstanete trvale v přijetí a v pokoře v každém okamžiku vašeho osudu. Těch zkoušek a náporů bude strašně hodně. Je to skutečně jako v pohádce, kdy procházíte a nesmíte se otočit ani na žádný hlas, ani na žádné zavolání, na žádné vyděšení, jenom projdete tím co se má, a opravdu.

Já jsem teď zažila takový příběh s mojí maminkou. Vy už víte, že před dvěma lety moje maminka ztratila na krátký čas vědomí, upadla a zlomila si páteř. A pak 4 měsíce byla v takovém jakoby krunýři, jenom směla ležet anebo stát, chvíli, nesměla vůbec sedět. To bylo velmi dramatické. Do té doby tam bylo ego velmi silné a chtělo za každou cenu být samostatné. Ona nesnesla, aby jí někdo pomohl, to neexistovalo, „Já umřu samostatná“, jo, „Já to vím“. V té době se ale naučila krátce před tím – vždycky platba přichází, když něco pochopíte – respektovat druhé - rozhodnutí člověka nebo situaci, což nikdy neuměla. Takže to dopadlo dobře, ano, ta platba byla – a mohla jsem jí s tím pomoci, samozřejmě, protože jsem byla po ruce. A pomáhala jsem velmi ráda. Uplynuly 2 roky, za ty dva roky, i když jsem se snažila mojí mamince vysvětlit, že už by neměla chtít být tak samostatná jak chce. Že si toho vážím, protože vím, že to je pro ni trénink, ano, pozor – když starému člověku v rodině řekneš ne, ty budeš jenom sedět a nebudeš nic dělat, tak on vám za chvíli umře, že jo. On potřebuje mít tu činnost. Dennodenně už ten starý člověk nemá práci, že by chodil do práce, ale on vlastně čeká. To znamená, že maminka se chová v této situaci úžasně, ona si uvaří, udělá si každý den něco na zahrádce, ona se ráda namaluje, načese, oblíkne se, vezme si podpatky a zajede si nakoupit, ale já už od jisté doby – a ona souhlasila – jí nakupuju ty těžký věci a ona si tam jede pro těch 10 dkg šunky a nějaké ty věci a já jsem strašně ráda, aby byla mezi lidma – zlatá střední cesta. Vy ale musíte být bez tlaku. Přesto jsem věděla, že poslední dobou se dějí věci, kdy už se jí třeba třese ruka. Že se tam něco odehrává. Ale



víte, vy se musíte smířit úplně se vším, protože moc dobře víte, že každý má svůj čas, a ten se nedá ani prodloužit ani zkrátit. To je jenom iluze vůle člověka. A ta moje maminka to naštěstí ví, proto se taky narodila ke mně, a není tam takovéto, že by se bála smrti, ne. Načež tedy minulý týden přestala, já jsem si potřebovala dodělat kredity, že jsem zdravotník, teď mi to končí po 7 letech v lednu, já jsem teď posledních mnoho let se věnovala vám, tak teď jsem celých těch 7 let nestudovala, tak teď to doháním, už mi zbývá jeden kredit jenom, už je to dobrý... a minulý týden v pondělí jsem ráno studovala u počítače a měla jsem pocit, že maminka je nahoře, protože jsem neslyšela, že by někdo bouchnul dveřmi a že by odešla. Ale ona si ráno naplánovala, že jde nakoupit a obličkala se, namalovala, načesala, odešla. A mně v půl 9 zazvonil telefon, tak já u toho počítače jsem ho zvedla, cizí číslo, a tam se ozvalo – „Dobrý den, tady chirurgická úrazovka v Teplicích, leží vám tady maminka s otřesem mozku. Hele, to je šok, když si myslíš, že je maminka o poschodí výš a hele ona najednou leží v nemocnici! To byl takový údiv, bylo to strašně zvláštní. Ale dali mi ji k telefonu a maminka veselá... Tak mi nadiktovala, co mám přinést, tak jsem to všechno přinesla do nemocnice – mezitím, podotýkám, jsem úplně rezignovala na nějaké domlouvání, že už by neměla takhle chodit sama, když už se přece jen třese a něco se odehrává... Opravdu respekt. Přijdu do té nemocnice a maminka : „Takhle bych chtěla umřít! Ježíši, to bylo krásný! Já jsem vlezla do trolejbusu, trolejbus se rozjel, já si nepamatuju, že jsem padala, nebo že by mi něco bylo. A já jsem se vzbudila na posteli v té nemocnici – ty, to ti byl přesun jak teleportace. Teď vedle babka na posteli třestila oči a já jí říkám: „Mami, já už vím, po kom jsem“. Ale to nekončilo! Najednou telefon, protože my jsme se domlouvaly s Lucinkou – Lucka chtěla mluvit s babičkou. Tak jsem říkala: „Hele, já tam budu mezi 3. a 4., tak zavolej.“ Říkám: Hele, volá Lucinka, chce s tebou mluvit. A nerozuměla jsem tomu, co si povídaly, jen vidím, jak ta maminka sedí na té posteli a jen říká: Ano, ano, ano... Nebudu vám dělat starosti, budu jenom chodit s mámou, nikdy bez mámy. Hele, a bylo vymalováno... Ano, a to je ten proces, o kterém vám vlastně vyprávím. Pokud fakt to pustíte, a už jste to zažili mnohokrát, z vašich krásných příběhů to vždycky vnímám, až když pustíte to, o co jste celý život usilovali, tak si to nadělíte. Dělá to vaše vlastní vědomí, takže hmota polevila. Vy potřebujete tvořit. Jestliže se vám ucelí vědomí a hmota celé planety, tehdy v pravou chvíli skutečně přicházíte sami sobě dávat co v tu chvíli vaše vědomí a složka hmoty potřebuje. Tohle jsou ty zázraky, které uvidíte jenom VY. Ne to vnější okolí, které by se ještě pohybovalo v jiných vrstvách. A to je ten zázrak, o kterém mluvil Kristus. Vy tehdy teprve, až se stanete svatým grálem, tzn., když zemře hmota těla, která by bouřila a jakkoliv by odmítala cokoli co se děje ve vašem osudu, do té doby to nemůžete prohlédnout.

Tak, další otázka...

***Ivanko, můžu se tě zeptat, já opravdu hodně let řeším štítnou žlázu. A teď poslední vlastně 2 roky mi to skáče, že to mám každé 3 měsíce sniženou, pak zvýšenou, sniženou. Léky mi nezabírají, nebo resp. na ně reaguji hodně špatně, jako i psychicky, že přestanu třeba i spát. Pak je to trošičku jakoby lepší a paní doktorka řekne: Zase špatný, zase zvýšený. A mě už to unavuje, zase snižovat. Tak se chci zeptat, já to přijímám, moc to***

***neřeším, ale už jsem byla i u celostní doktorky, ta mi dala bezlepkovou dietu, na autoimunitu, že by mi to mělo nějakým způsobem pomoci, ale ty léky pořád, bych ráda do budoucna, víš, už třeba nepotřebovala.***

„Víš co, naše Péťa to taky měla. To souvisí s osudem. Kdybys někoho zkritizovala, nebo situace, že jo. Tyhle ty osudy jsou přesně nastavený na to, co potřebujete a věřte mi, že štítná žláza je vlastně vrchol. Vemte si, že máte 5 čaker a ty zkušenosti se zvyšují, ten kanál se musí celý naplnit a ta komunikace sama se sebou, tzn. zdánlivé rozložitosti toho světa, který ti jakoby nepatří, to je strašně důležitý. Takže hodně lidí těsně ještě pod otevřením 3. oka zažívá problémy v tomto směru. Hele i já jsem je měla, i když fyzicky jsem ty problémy neměla, protože já zase hodně mluvím. Já si to odžiju, to je v pořádku, ale nemám problém žádnéj, naštěstí, ani fyzicky jakoby. Takže je vidět, asi mi to ulevuje, protože ten úmysl obléct si to tělo byl zásadní. Ale tady bychom se asi měli podívat co se tam odehrává, jaký platby tam jsou. Já jsem třeba včera zažila ve Studiu Osm, starší paní, která tam přišla – dlouhé vlasy, příjemná, a ukazovala mi deformaci prstů a říkala, co to je, že už tak jako špatně hýbe s tím prstem – taková zatvrdlina a obrovský nárůstek. Tak jsme si v rychlosti sáhli, a tam byl údaj mezi rokem 1994 až 95 z obrovské situační lítosti. A ona říká – no to jsem měla těsně po rozvodu. A to je platba. Vždycky tyhle ty záležitosti, co se týkají jednotlivých orgánů jsou platby z minulosti, každý to máte z nějaké jiné doby, samozřejmě, a na jiné čakře. A teď pozor – ty potřebuješ fakt být v klidu a přijímat. Ale, já už jsem vám vysvětlila – když tak mi dej vědět a můžeme se třeba, až bude někdy čas jenom podívat na časový údaj, to zase není tak strašně časově náročné. Ale přijímat. A věřte mi, že i teď, když budete v pokoře, se vám dostane informací, které vám toto jakoby odbourají.

Představ si, teď jak o tom mluvíš, psala mi paní, která mi psala už asi před rokem, že její manžel se obrovsky dusí a kašle celé noci, jakmile si lehne. Tam byly zápisy, já jsem jí vysvětlila, že i ona má být v klidu, i on, ať jenom dělají, když chodí k tomu lékaři. A ona mi dneska napsala, jaký byl vývoj. Že do půl roku, že to přijímali oba, i když to bylo strašný, co se po nocích odehrávalo, jak on kašlal strašným způsobem. Ale že mi musí říct, že opravdu dneska jsou v klidu, že tím, jak to přijímali, chodili pořád k tomu lékaři a neřešili to – jenom v tom smyslu, že dělali to, co jim bylo umožněno, takže dneska nějaký lékař jim zjistil, že ten její muž musí mít nějakou dietu a od té doby co dělá tu dietu, půl roku, tak už ani jednou nezakašlal. Teď se odehrávají v té vědě tak obrovské věci a já jsem vám tohle vlastně nastínila, že vám ta pomoc přijde i z té hmotné roviny, jakoby z té vědy, protože přišla doba tady na té planetě, kdy tu hmotu máme mít totálně ovládnutou. A samozřejmě, ty platby taky si mezitím musíte splnit, splatit. Víím, že je to někdy náročný, někdy to trvá dýl, ale věřte mi, třeba moje maminka měla jeden čas astma, ona už ho nemá, zkrátka. To všechno pominulo. Záleží na tom, jaké vy děláte okolí pro ty druhé, kdo dělá vám to okolí a jak jste schopni to přijmout. Vy jste celek a vy se přes ty jakoby zdánlivě nemožné situace potřebujete překlenout. Ale tohle je komunikativní a věřte mi, že tu komunikaci nemusíte mít, i kdybyste nahlas nevyřkli nějaké slovo, protože to je ve vašem odporu niterném, v tom co prožíváte proti tomu, co támhle ten člověk dělá. A vemte si, co jste prožívali, já nevím, třeba v dětství vás mohlo rozčilovat i to, že někdo vedle vás jí jablko. Co to tělo dělá, někdy, i v takových nesmyslnostech. Z toho všeho pak člověk vyroste a usmívá se tomu a vždycky to má

svůj důvod. Já si pamatuju, naše holky byly každá úplně jiná. Péťa koně, že jo, ta se otřepala a vlezla si od hnoje do postele. Vedle Lucky, která byla navoněná, načesaná, v pění ležela, a ta furt četla. Péťa nečetla nic. A ta u toho čtení chroupala jablko a Péťa se třásla, když slyšela zvuk toho jablka. Taky jí vadilo, že ta svítí, že jo. Měly jenom jeden pokojíček, tak se nedalo nic jinýho dělat. Já jsem vždycky tý Petrušce, když byla malá, domlouvala. Říkala jsem: Péťo, nemělo by ti vadit, nevíš, kdy to budeš potřebovat. A je to pár let zpátky, takových 5 let, jsme se jednou strašně smály s Petruškou, když říkala: Mami, tys měla pravdu, protože Paolo, její muž, je noční pták. Ten do dvou, do tří, chodí po bytě, rozsvíceno všude, a říkala – Hele, mě to nevadí, ta Lucka mě vlastně tak důkladně naimpregnovala, že mě to vůbec nevadí. A kdybych byla pořád vlastně jakoby hýčkaná tím životem, a s tou Lucinkou si to neprožila, jak já jsem dneska šťastná. Vedle mě kdyby štípali dříví, tak je mi to úplně jedno. Ano, vy nikdy nevíte, co všechno můžete využít. Zrovna já jsem před měsícem byla ve studiu Osm, a tam byl jeden dotaz, ten byl krásnej. Že pracuje paní, myslím že v bance, a vedle sebe má pána, protože tam je hodně lidí tam je asi 7 lidí v jedné místnosti, a ten pán strašně smrdí. Ale strašně. A říkala: Ten má tak strašnej odér. Ale to se nedá, to bys zracela, říkala. A já jsem jí tenkrát vysvětlila, říkala: - podívej se, to ti projektuje tělo. Tělo nám projektuje. A ty potřebuješ tomu tělu domluvit. Hele, každé je nákej, ono záleží na vašich výmluvách, jak se k tomu samozřejmě postavíte. Že jo, každé je nákej a bůh ví, co on má, třeba za to nemůže, je to záležitostí chemie jeho těla, bůh ví, co jí, že jo. Furt tomu tělu domlouvat, jo, zklidňovat ho. Hele po měsíci, včera jsem vlastně byla ve studiu Osm a ona mi říká: Já bych vám to chtěla dovyprávět – že měli nějakou párty, takový ten banket, a on že byl úplně vedle ní, natištěnej, že si nabíral jídlo, a ona říkala, že si to jakoby celou dobu uvědomovala, co jsem říkala před měsícem. A říkala: já jsem si najednou uvědomovala, že on sice furt smrdí, ale mě to vůbec nevadilo. To bylo tak údivný. A teď poslouchejte dál, to je strašně důležitý. Už víte, že vám to projektuje tělo. V okamžiku, kdy jste v týhle hladině, totiž, vám zesílí satan neboli hmota. Vlastně ty prožitky. A vy to cítíte výrazně, a on toho využívá, aby tam nějaký ten odpor furt byl, abyste byli hmotou. Jestliže vám dojde, že vlastně bojujete s větrnejma mlejnama, tak začne otupovat ta síla vašeho těla, takže vám pak skutečně nebude vadit vůbec nikdo. Ale už vám ani nikdo takovej nepřijde do cesty. Ale i kdyby přišel, tak ho nebudete vnímat, protože už zkrátka na to nebudete reagovat.

Tak další otázka.

***Já mám dotaz. Já mám pocit, že my žijeme přes všechny ty strasti poměrně dobře, ale když přemýšlím třeba o ženách v Afghánistánu, kterým se třeba hodně ubližuje, tak jak necítit odpor k těm agresorům?***

Já vám to vysvětlím. Možná jste asi neslyšela hodně věcí, protože už jsem o tom hodně mluvila, ale já už jsem mluvila tisíce hodin, a to nemůžete všechno slyšet, samozřejmě. Planeta je bytost jedna, a na té planetě se vlastně pohybují všechny třídy. V každé třídě si musíte prožít určitý druh utrpení, a musíte si tím projít, protože průchod hmotou, přes všechny inkarnace, kterými jste kdy byli, je nastavený ve zkušenostech, kdy si vlastně podává ruku jedno hmotné tělo s druhým. Tzn., že vaše inkarnace má umenšení odporů od nějaké hladiny do nějaké hladiny, tam odložíte tělo, a tím pádem si vyberete

následně roli, když je příhodný čas pro to – a to už je nastavené najednou, celý průchod až do konce. Vy jste vlastně fakt živoucí planeta, to je to vědomí, a chová se to stejně, jako jsem vám vysvětlovala na základních přednáškách, že vy sice vidíte tělo člověka, vy vidíte Ivu, ale Iva je vlastně ještě vědomí, které žije okolo, jo, to je tak 30 a 70 procent, tak je ten poměr zhruba. A vy tedy, když odumře jedna buňka na ruce, tak vy si myslíte, že odumřela, ale ne, ona jenom odložila schránku a to vědomí, které vlastně oživovalo tu buňku, vlastně žije v tom okolí. Tohle je vlastně celá bytost planety. To samé je to stejný princip. Pozor, je to princip i s planetami – i planeta je jedna buňka, která zase v tom větším poměru splňuje svůj orgán mnoha planet, které jsou – to je úplně stejný obraz. To si můžete navyšovat, jak chcete, až ..., dokonce i náš vesmír, ve kterém se dneska pohybujeme, je taky buňka, to je obrovský kolos. Takže se vrátíme k té naší buňce: to vědomí je ucelené, tzn., že jestliže se budu pohybovat teprve teď v první, druhé, třetí – v těch nižších třídách, tak si vyberu svůj osud v tomto území. Tehdy, i kdybyste se tisíckrát snažila jako bílý mág, tomu člověku pomoci, tak mu jednak nepomůžete, ale ublížíte. Ale ani vám to nebude dovoleno. Zažila jste někdy, kdy byste pomohla extrémně člověku, který by nebyl schopen – a to hodně zažívají někteří bílí mágové, jakoby rady, tak on potom na vás začne parazitovat, protože on nemá srovnanej egoismus – ten satan je obrovsky chtivej, on sežere všechno. Tzn., že když já budu třeba týranou ženou někde dejme tomu v Arábii nebo někde v Indii, je to můj osud. Pokud můj osud by byl, a ten je udán od bodu A do bodu B, že se mám vymanit, tak k tomu dojde, aniž bych hnula prstem, to se zkrátka stane. Tomu člověku bude pomoheno. Třeba bílí mágové si myslí, že teď musí tomu člověku pomoci. Uvědomte si, že vy jste všichni jediným bohem, a jestliže tomuhle člověku, třeba tady Sylvě bude nutno pomoci, a já nemůžu, tak moje druhé Já v jiném člověku mu pomůže, když on to v osudu bude mít. Rozumíte mi už?

***Já ani nemluwím o té pomoci jako spíš o tom pocitu té ženy. To jsem si nedovedla představit. Třeba rozumím, že nemáme odsuzovat alkoholika tady v Evropě, když se můžu rozvést, odstěhovat. Ale tam to vlastně nejde.***

Ano, tam jste zkrátka na tom místě úplně uvězněné a musíte tak žít. Ale ono většinou je to vědomí tak utlumený. Víte, ono Ego spolupracuje s Nadjá, já jsem o tom zrovna včera taky mluvila v tom studiu Osm. Tyhle vrstvy mají ještě pozici tzv. hmotné pomoci, protože vy v tom těle máte v projektu všechno, a když třeba dejme tomu byly v Medžugorie zjevení Panny Marie, ano, to se skutečně vidí, ale to vidí jednotlivá těla, to je projekce vašeho hmotného těla. A samozřejmě je to pro tyto osudy, které jsou ještě daleko od pochopení pokory – to ještě ani nedosahuje do hladiny černé magie, pozor. Takže, aby ti lidé měli nějakou berličku, aby měli nějaké povzbuzení, že v někoho mají věřit, tak oni mají pomoc v tom hmotném světě, takže když ta žena třeba bude úplně na dně a bylo by jasné, že ona by nedožila v té mizérii bodu B, protože ona ho má ještě třeba o 10 let dál, tak jí třeba v noci tělo projektuje tu pomoc panenky Marie, která přijde a dá jí tu sílu. A ona se vzchopí. Takže nebojte se, každý tu pomoc skutečně má, což vy jako lidé si neumíte vysvětlit. Vy jste fakt celou bytostí. Vy máte vědět, v pokoře, že ten člověk má takový osud, a pokud já mu dnes můžu pomoci, tak mu pomůžu. Ale

věřte, že to může být třeba jen na tu chvíličku. On pak zase si bude pokračovat v tom vývoji, a je pro něj nutnej, protože vy byste předběhli ten bod. Vy máte i bod pochopení v těle nastavený, kdy pochopíte a kdy ne. Každý jednotlivý člověk. Takže pokud ona v předpokladu nemá, že pochopí, tak té pomoci se jí ani nesmí dostat, takže ona se třeba ani nedostane do okolí lidí, kteří by jí nějakým způsobem mohli pomoci. Ona zkrátka musí si ten osud tak prožít. Pro hladinu bílých mágů je toto velice trýznící a v této době, kdy je velký rozmach techniky a ta civilizace a technika, ty média, tak vy byste ani o těchto lidech nevěděla, a to je právě past na bílé mágy, protože najednou vidíte v televizi, jak šíleným způsobem někdo žije. Ale ono by to tam bylo, i když vy byste se o tom nedozvěděla, rozumíte mi? To je na to týrání – v uvozovkách - ještě těch, kteří by chtěli zachraňovat svět. Stačí se jen rozhodnout. Pozor. Lidé, kteří by třeba i mohli posílat peníze – to už jsem vysvětlovala, že třeba tyhle oblasti, kde je obrovská mizérie, je Jižní Amerika, Afrika a Indie, Tam jsou tyhle duše fakt uvězněné. Je případ, skutečně, kdy prezident jedné africké republiky, celý svět tam posílal léky a jídlo – ti lidé se 2x najedli a 3x dostali léky, a všechno rozkradl ten prezident republiky. Takže to je právě ono. On tam zasáhl jako ten vývojový faktor planety. Zkrátka – nezlomíte to. Podívejte se, třeba Madona, co udělala koncertů na pomoc Afriky, ale je to vlastně pořád stejné. A tady vlastně si hladina bílých mágů vyzkouší ten pocit bezmoci, kdy bude strašně pracovat ten člověk, úplně do úmoru, aby jim pomohl, ale zjistí, že vlastně neudělal vůbec nic. Takže věřte mi, vy musíte dožrát do stavu, kdy víte, že si pomůžete jenom každý sám sobě. Pokorou. A to chce čas. To chce časoprostorovou křivku splnit, nic jiného. Vy tyhleto životy už máte dávno za sebou. Ale pokud ještě vidíte dobro a zlo, tak se ještě pohybujete ve fázi hmoty, tzn. odporových stavů, kdy ještě to s vámi cloumá a ta hmota těla vám vlastně nabízí tu variantu, že něco je špatně. Je to tak, jak to je. Není to ani dobré, ani zlé. Hmota ovlivňuje vlastně pozici duality, tzn., na jedné straně je zlo, tzv. démoni. Na druhé straně je dobro, tzv. andělé. Ale oba slouží hmotě. Až když se umenší a sejdou se na bodě nula, víte, že vy jste bohem a že každý z vás, každé vaše Já, které je obsažené na planetě, zažívá vývojovou fázi nutnou k tomu, aby jednou došel k cíli. Stačí vám to takhle? Ještě jste z toho smutná, že jo? Já vím, ono je to těžké, a ten proces je zdoluhavý. Vysvětlovala jsem, že pokud jsou ještě takhle daleko, tak se pohybují někde mezi první a druhou třídou. Takže ještě je to hodně nadlouho. –

***Mně připadá, že v těchto zónách zemí se mezi první a druhou třídou pohybují odjakživa, a my se odjakživa tedy pohybujeme v jiných třídách?***

Nene, vy jste si prošli tou první třídou, pak druhou, třetí, až jste se dostali do deváté.

***Takže vlastně Afrika je první třída, druhá třída, pro nás, kteří ...***

Nenene, planeta vypadá jako bytost, jako lidské tělo. My tady ve středu Evropy máme srdce, tady je srdce. Ale jsou úseky, které znázorňují kosti, a vlastně ještě tvrdé hmotné věci. Ale pozor, víte, hmota, která se pohybuje ve třetí dimenzi, není jenom naše planeta. Tady na planetě, která si prošla vývojovou fází a bude se pohybovat dál vesmírem, zůstanou pouze lidé, kteří zůstávají v pokoře, osmá třída až první třída se vědomím přesunou zpátky do třetí dimenze na planetu za námi. Protože tahle hmota planety už má jiné vibrace. Proto je to teď hodně dramatické pro všechny třídy na

prozkoušení. A vlastně hmota planety je také jedna jediná, i když těch planet je ve 3D i v 5D strašně hodně, ale to jsou úplně jiné rozměry jakoby v pochopení. Takže tady vidíte, přesně jak jsem říkala, že tady byla vlastně prázdná budova, napřed se zaplnila první třída, tak jako chodíte, děti se rodí, že jo, v určitém ročníku, tak se zaplňují, tzn., že jenom ta devátá třída půjde do střední školy. Ostatní musí zůstat ještě další rok, aby zase další třída... To znamená, že vědomí planety, které není... -- ta planeta vlastně porodila syna člověka. Syn člověka je v každém z vás – to je to otevření třetího oka. Ale chce to jen stejnou dobu, jako když matka čeká dítě – 9 měsíců. Chce to jenom ten čas, aby pochopili. To znamená, že dejme tomu, když budete dneska jako ten bílej mág v osmé třídě, tak se dostanete zpátky, a až si dožijete svůj život přesně v bodě B, a tam si dožijete třeba ještě 10 životů. A pak, se už nezrodíte na tamté planetě za námi, ale přesunete se sem, do páté dimenze. Tady vidíte, že vlastně lidé, kteří byli třeba, dejme tomu, osvícenci, jako Kristus, Buddha, všichni ti kteří došli toho osvícení na planetě naší jako 3D, oni nebyli přijati předtím. Ale většinou tady potom už dožili, třeba svatá Tereza, Anežka. To byli lidé, kteří pochopili, o co jde, splnili si to, přemístili se do 5D, ale vlastně předtím nebyli přijati tou planetou, tzn., že museli si tady dožít do té své svatosti. Tam vlastně nebyli dostačující, jako když třeba někdo propadne, jako ze třídy deváté do osmé. Takže to je v iluzi, že je někdo lepší a horší. U nás ve 3D vlastně dosud jsme si mysleli, že když je někdo svatej, že je výjimečnej, ano, protože toho je málo. Když je něčeho málo, tak je to drahý. Když máte málo diamantů nebo zlata na planetě, tak bude stát strašně hodně, protože každý si ho považuje. Ta svatost na 5D planetě, ta pozice té výjimečnosti zanikne, protože vy pochopíte, že jste všichni jedním bohem. Máme kolektivní duši neboli ducha. A to se nedá obejít ničím, to je zkrátka jenom dobou, jak vlastně od toho velkého třesku se posunuje ta část toho vašeho vědomí. O nic jiného nejde...

***Prosím tě Ivanko, když si tělo vyvolává samo při cvičeních orgasmus, ale je to při klasických cvičeních, není to žádná kundalini jóga, je to normálně při běžném cvičení. A je to časté. Nevadí mi to, samozřejmě, ale je to obrovský výboj energie a je to neustále při každém cvičení. Já vím, že je to hodně intimní, ale jsou tady převážně ženy.***

Jasně. Ty víš, že je to mechanika těla, že to nepatří tobě. To dělá tělo samo. – „Ptám se spíš proč se to děje, protože je to obrovský výboj energie.“ – Jasně. Jestliže máš pocity obrovského uvolnění, a stavu spokojenosti a bez myšlenek, tak se ti to může stávat. Ale nemělo by to být příliš často. – „No jo, jenže ono se to děje samo.“ – A automaticky. Víš, ty bys měla mechanicky zareagovat. Tělo může využívat toho, abys ztrácela energii, a tím tě nechávat ve stavu hmoty. Pozor. I tím, že to budeš opakovat. Takže já bych ti doporučovala, aby sis takhle zacvičila třeba jen jednou týdně, aby ten únik energie byl přirozený, A zbytek asi dělala jiný sport. – „No, to je sice dobrý, ale ono se to začíná objevovat při různých sportech. Nedělám si srandu, třeba při běhání. To už bych si pak nemohla jít vůbec zacvičit.“ – Dobře, tak tomu tělu řekni: dobře, když chceš, tak si to dělej. Nastav si hladinu vlastně ignorance – jó, tak jó. Teď se zeptám trošku vedle - jak je na tom tvůj muž? Nemyslím jako s jeho potenci, to ne, to ne, ale jestli nepřichází o mnohé, když tedy vlastně pak jsi toho plná, nechceš pak možná mu vyhovět. – „Nee, to



ne, když si řekne tak dostane“ ... Tak jóó. Je pravda, že přes tohle se musíš přesunout stavem bez odporu, jo. Jinak, taky žádný strachy. Dobře, jestli mám bejt vyčerpaná, bez energie, tak jó, když to chceš. On možná to zkouší tímhle způsobem, aby sis dělala obavy, to taky je možný. –

„Nemám obavy a ani mi to tak nevadí“ – No bodejť! – „Jen jsem se chtěla zeptat, proč se to děje, to asi nebývá úplně zvykem.“ – A to je při józe? – „Není to při józe, teda tak, stalo se to i při józe, ale bývá to při jakémkoliv sportu, vlastně, při běhu, tam tedy taky, prostě tam, kde jen trošinku stačí zapojovat břišní svaly, při jakémkoliv cviku kde trošinku zapojím břišní sval.“ – Je pravda to, že my se ženeme do pozice, já jsem to vysvětlovala, že pak jdete životem a máte neustálý orgasmus. To je takováto blaženost, která je trvalá. – „Ale vlastně popravdě, už se to začíná objevovat nejenom při cvičení, prostě jenom sedím a najednou přichází ten pocit...“ – Víš co, já ti musím vysvětlit – já jsem vysvětlovala v pozicích toho, že vy jednou budete zažívat blaženost božství pořád. Protože my lidé tady v Evropě máme za vrcholný - ve stavu 3D s odporama - jako blaženost stav, který nám dělá dobře. Protože vy zažijete stav boha. Stav boha je vlastně okamžik vyvrcholení, tam nemáš myšlenku, tam zkrátka jenom jsi. Je to mechanický stav, který je tady nastaven proto, aby se ta hmota k sobě přidala a rozmnožovala se, ale protože člověk se dostal do vývojové fáze kdy je tak chytřej a vlastně omezil si to rozmnožování na minimum, ale umožnil si ty hezké chvíle, když je, ty mizérie života, vlastně dávaly do těla. Ale vy jednou skutečně, když nebudete mít trvale odpory, tak budete zažívat obrovské blaženosti, které když se slejou, nebudou vypadat jako vyvrcholení, které jsou oddělené, ale budete v obrovské pohodě, v obrovském, trvalém, jakoby „vyvrcholení“. To je stav osvícenství. To je stav, který třeba popisuje Milarepa, jo, všichni ti osvícenci. Ano, občas se objevuje mezi bílou magií a pokorou, když se začínáte nalévat – protože to jste vy – tohle světlo a ta blaženost jste vy. Když vám někdo řekne, že: „do mě vlezla nádherná energie“, tak je to omyl. Vy jste ta energie toho světla a blaženosti. A pokud ještě řeknete „do mě vlezla“, tak jste hmotou. Rozumíte mi? Vy budete prožívat niterné obrazy, třeba obrovské dutiny a prázdnoty, to je ten taky stav toho celého uceleného boha v planetě, kdy na srdeční čakře najednou vidíte ohromný rozměr ticha a nádherné pohody, takové té blaženosti, Kde i kdyby se cokoliv odehrávalo, tak vlastně vy souhlasíte, ano. To je Jednota, tohle je stav 5D. A ono to má trošku souvislost i s těmito stavy. Takže ta pohoda, která tam je, to je vaše skutečnost, a v tuhle dobu ta devítiletka, vlastně, v té deváté třídě se dostává do stavu, kdy jste zase znovu navraceni do ráje, neboli do stavu skutečného jediného bytí. A jestliže už opravdu máš ten život tak zmáknutej, že už jsi pochopila spoustu věcí a spousta věcí se ti tím pádem v tom osudu změnila, kdy tou pokorou jsi to přijala, což vím o tobě, že to tak je, tak je možný, že se to teď stává. Tak by to mělo přestat v těch usilovných výbojích a ono to bude jen pozvolné, když se zarovnáš. Tak to zkrátka ignoruj, přijímej to tak jak to je, neber to tak jako že bys ztrácela energii, protože to by byla past hmoty. Vlastně, ta blaženost jseš ty. Ta pozice je jiná, tím pádem není co ztrácet. Naopak. Tečka. Dobře. Tak jo ...

Tak, ještě někdo? –

***Když usínám, měla jsem před očima geometrické obrazce, černé. Pak se zabarvily, a teďka mám zlaté. Je to čas od času.***

Tak je pravda, že v tom kanále, když se pohybujeme, tak vidíme občas – ale nesmíte to chtít, nesmíte to loudit z toho těla – ano, když to přijde samo, v pořádku. Může to mít souvislost s úrovní v kanále, může, ale taky nemusí. Já vám nedoporučuju jakoukoliv zvědavost, zvědavost nikdy nemá bůh, pozor. Vám vždycky vaše vlastní nitro, neboli to světlo ukáže přesně to, co máte, aby vás informovalo, což v té chvíli pokory budete vědět, co to je. Anebo aby vás navnadilo zvědavostí, tzn., tam ještě spolupracuje s vaší hmotnou složkou. Vždycky se všechno dozvíte v pravý čas a vaše tělo zareaguje tak jak má, podle potřeby jediné bytosti planety. Takže tím si buďte jisti. Ale uvidíte různé věci samozřejmě. Záleží na tom, každý z vás, jak to má pochopit, protože i to je ve spolupráci. – Tak, další.

***Já se odvážím. Já mám někdy takové stavy, a chtěla jsem se zeptat, jestli s tím mám něco dělat nebo ne. Takovéto že jsem mimo tělo, takové to lehké tělo. Mám i lehké nohy, né že bych omdlela, to ne, vůbec nevím, jak to mám popsat. Je to s něčím spojené?***

Ano, ano. Vy jednou nebudete potřebovat vůbec hmotné tělo. Je pravda, že ještě na to je čas, ale už stav kdy vás propouští vlastně... Víte, dokud si člověk připadá jako hmota, a silná hmota, a visí na té hmotě, tzn., bojuje si o ten svůj, vlastně prostředek, ve kterém se pohybujete a nevíte ještě to, že to nejste vy, tak vás ještě Satan může ovládat směrem do minulosti, směrem do minulých inkarnací, protože vy vidíte vlastně všechny ty vaše těla a považujete se za ně. Ve fázích černé a bílé magie to opouštíte už trochu, už víte, že to je trochu jinak, ale stejně ještě v odporech zažíváte fázi hmoty. Teprve tehdy, když si přestanete všechno přivlastňovat - a už víte, jaké tam jsou léčky na vás - začnete opouštět pozici hmoty, takže ten váš duch je strašně uvolněný.

Tohle se může stát, ze začátku to nebývá moc příjemné, někdy tělo bude házet obavy a strachy. Jó, to dělá tělo. Nebojte se toho, v jisté fázi si můžete dokonce i – ale nesmíte to dělat vůlí člověka – můžete se i dostat někam, když vám bude chtít ukázat. Dnes se rodí i děti, které si běžně odlétají, a není to jejich vůlí, to se děje spontánně. Vy máte vlastně jenom bydliště v té hmotné složce. Napřed se musíte naučit tady chodit v optimismu, v té 3D, abyste potom mohli pracovat jinak. Ještě budete mnoho dimenzí na bázi hmoty, ale v pozdějších hodně vysokých dimenzích už nebudete hmotu potřebovat, protože to božství je v tzv. meziplanetárních prostorech, ale to už je hodně vysoké božství.

Ten duch je opravdu všude, ale to jsou záležitosti, kdy – my třeba dneska přicházíme s úžasem na to, že končí ta třetí dimenze, s branou 4D se dostáváme do páté dimenze – a teď zažijete šok, protože to je vždycky šokující. Pravda vyšší dimenze je vždycky strašně šokující, je to jiný pohled vědomí. A je to překvapující, ve velice krátké časové vzdálenosti, třeba pár desítek let, tak jako to bylo teď – takže teď si budete prožívat údivné věci. Potřebujete to přijmout, nebojte se toho. Nenechte se nějak vyděsit, že by bylo něco špatně, to se pak stabilizuje. Tohle dělá totiž nerovnoměrná spolupráce mezi levou a pravou hemisférou. Levá hemisféra je sídlo ega, tzn., měří, hodnotí, považuje,

kritizuje, všechno to, co jsme vlastně dělali do této chvíle. Pravá hemisféra, ta zkrátka je čisté bytí, které přijímá všechno. A teď se stává, že levá hemisféra – ony blikají, ale po jisté době se znovu nastartují, ale už ta levá hmotná pracuje normálně. Tohle je tzv. mezistav. Takže klídek. Zase klídek.

Další? Ptejte se. Vy nemáte otázky? – Ale jó, jen je člověk neumí formulovat.

***Volby v Americe. Mně to přijde takové úsměvné, jo, ale je pravda, že ty lidi, jak se chtějí vrátit k těm kořenům, tak si vyberou takovýho mača.“ – No samozřejmě. – „Že prostě to nikdo nečekal, ale všichni to tušili.***

Vy moc dobře přece víte, že historie planety, a i do budoucnosti, i do minulosti, je prostě nastavená. Tzn., že ten, kdo měl být zvolený, je zvolený, i kdyby to mělo znamenat vlastně konec nějaké velké éry a mělo to být dramatické. Takže všechno je v pořádku. Což vlastně podívejte, co se tam děje. A ona ta Amerika, to je obrovské sídlo, tam je vlastně centrum toho hmotného vědomí, které vlastně podléhá všem těm financím a všem těm těžkým věcem. A mocenské záležitosti se tam dějí, ano. Tam byla svého času strašně hodně otevřená, já tomu říkám pseudoduchovnost. Bylo tam hodně duchovně nadprůměrných lidí, ale ta špička tam nikdy nebyla. Občas nějaký jedinec, to ano. Protože tam ta svoboda jakoby v té hmotné složce byla.

Tady ne, tady jste žili vlastně za tou železnou oponou. Pozor, i v tom Rusku, třeba, že jo, tam opravdu, ty drsné oblasti vyučí tu duši obrovským způsobem. A ti, co si zvolí tenhle osud, a dovedou se chovat normálně, nepoškodit, přijmout to normálně, jen si žít ten život v co nejlepším, co můžeš udělat svou vlastní jakoby tou snahou, jakoby si to zpříjemnit – vlastně nic nesmíš, jseš osekanej od všeho – tak to vás vyučuje obrovský pokoře. Takže vidíte, že to, co se dělo vlastně v té Evropě, za posledních sto let, během těch dvou šílených válek, a pak následně komunistů že jo, těch všech věcí – vražd a poprav co tady bylo, jak to všechno bylo obrovsky důležité. Ale to pak ví už jen ten člověk, který žije v pokoře. A jak je to připravovaný!

Já jsem nedávno viděla takovej zvláštní dokument o Adolfu Hitlerovi, kdy on byl obrovsky týrané dítě. Svým otcem, on byl alkoholik, ten jeho otec. Proto taky, on se nedotknul nikdy alkoholu. Byl týraný, pak to bylo nemilované dítě, ta rodina se strašně stěhovala a on prožil obrovské množství škol, ve kterých se přemísťoval a nikde si nenašel kamaráda. A pak byl jistou dobu strašně chudej, sedával na ulici, jenom si maloval nějaké obrázky. Takže tam byla ta touha něco dokázat, obrovská, to je všechno připravené. A pak jednou, on se zamiloval do té německé - on to zbožštil úplně, tu německou rasu – přestěhoval se z Vídně. Ta Vídeň mu nevyhovovala, potřeboval odejít do Mnichova, a tam ho vlastně nadchl ten proces, kdy měl zachraňovat Německo. A zamotal se v nějaké malé hospůdce do nějaké rvačky, kde mu dali strašně na kokos, až zůstal v nemocnici totálně zdemolovanej a v tý nemocnici po tom úraze měl vizi, že on je vyvolenej a zachrání – ano, to je program hmoty, všechno se vám to takhle odehrává, a už ho to nepustilo, už to začalo. A pozor, pak už to začalo velkou érou černé magie – Noc dlouhých nožů, to je vyvraždění druhé strany, to je jako kdyby ODS vyvraždila TOP 9. Jenom proto, aby nebyli v parlamentu, v senátu. To byla éra. A pozor, tam, kde je

taková síla zla, se rekrutuje vlastně druhá strana těch bílých mágů, kteří tohle nechtějí a chtěli by dobro. Ale považují ty druhé za zlé, jo.

To se odehrává ve velkých počtech, tohleto. Já jsem nedávno mluvila s jednou Češkou, která žije asi 40 let v Americe, ona mě poslouchá teprve od ledna, to byl zajímavý rozhovor, protože ona vždycky položila otázku, a pak řekla : „Aha, to už je blbost, že jo.“ Ale přesto tam byly otázky, že třeba – takoví ti Ilumináti, takový ty věci, jako voni nás tady ovládali a my jsme jim před x-generacemi slíbili, že jim povolujeme ten program a teď oni tady dělají meditace proto, aby se vrátili do té minulosti a ten program jim zrušili. A pak řekla: „Hehé, to je blbost.“ A já říkám: „No vidíš, jak už jsi šikovná.“ Ano, to je obrovskoj odpor vaší hmoty v tomhle těle, že někdy v minulých inkarnacích jste někomu něco povolili. A tohohle je plná Amerika. Takových těch zasahování, jedni věří tomu, druzí tomu. Ale všechno je o vůli člověka ve hmotě. Samozřejmě budou tam mezi nimi nějaký dobrý lidi, ale ti budou úplně obyčejní a budou žít úplně obyčejný život. A všechno tak, jak se děje, je dobře. Takže ať žije Amerika!

Tak povídejte další... Vy nemáte otázky?

***Zažili jste třeba někdo, že jste byli obdivovaných dítětem v rodině? – „Jo“.***  
***– To je darda. – „Jo.“ – To je šílený, co? – „Já jsem měla dva bráchy o deset let starší“.***

Když se tohle děje, tak cítíte takovou tu tíhu. Oni si vás zbožštěj, vlastně. A teď chtějí něco za co – když vás milujou, tak chtějí tu lásku, že jo, z vás vrátit, tam většinou bývá tohleto. Já jsem měla takovýho tatínka, proto jsem to nikdy svým dětem nedělala, a to bylo hodně humorný. A teď pozor. Jak je člověk svázaný takovou tou láskou, v uvozovkách, takovou tou opičí láskou, když vás to svazuje, tak se potřebujete nadechnout. A já jako holka jsem si s tím fakt někdy nevěděla rady, protože potřebujete někdy seknout toho, kdo vás svazuje, abyste se mohli nadechnout. A když jsem ho sekla, tak on zase skoro brečel, tak ho zase litujete, že jo. Jakmile zase ukážete tu dobrou vůli, v tu ráno jsou zase okolo vás provazy, to je donekonečna, jak u blbejch. Ale zase – neodsoudit. Pak si s tím člověk poradí, a pokud z toho vylezete a poučíte se, tak už to svým děckám nikdy neděláte, protože víte, jak je to „strašný“, v uvozovkách. Ten, kdo svazuje, tak ten si odstrkává od sebe vlastně ty děcka, protože to jsou ty rodiče, co vyčítají: „Tys tady už dlouho nebyla. Já na tebe čekám.“

Já jsem si vzpomněla nedávno na příběh, kdy jsem jednou šla do laborky a Petrušku jsem načapala, to už byla Lucka vdaná, jak stála na schodišti k babičce a dělala : ..... Já říkala: „Co to děláš, nějakou pantomimu.“ Protože já jsem šla do laborky, že otevřu dveře, a ona říkala: „Já chci jít k babičce a nemůžu.“ – Říkám: „Proč?“ – No, víš, já jsem tam 2 dny nebyla, a když tam přijdu, tak ona mi to vyčte... A já tam půjdu zejtra! □ - Já říkám: Ty pitomče, zejtra to bude 3 dni! Ano, to je ono, to je to vlastnění těch druhejch, a to odrazuje, takže i kdyby moje děti přijely třeba za 2 roky, přijdu, budu je milovat, všechno jim nabídnu a oni si užijí tu svobodu toho vztahu bez výčitek „proč jsi za mnou nepřišel?“ Ne, oni mají svůj život, kterej je tak náročnej, jak vy jste si zažili, ano, samozřejmě. Ale ti co skutečně, ještě tak jako „tahají“, to je neskutečný. To je hodně náročný.

Tak další otázka.

### ***A co když je v tvojí rodině někdo zatracenej, oproti sourozencům?***

Ano, i takoví jsou, ale pozor, zase je to vybrané, to vždycky musíte mít na paměti. Tady jde o to, že když bude posuzovat ty lidi a sám v sobě k tomu bude mít odpor, tak on sám to bude jednou dělat. Já se teď trochu vrátím k tomu, jak jsem tady vyprávěla, jak reaguje hmota. Dřív v hladině bílých mágů reagovala hmota, že když jste něco odsoudili, tak vám to dělali druzí. Ano, to je pravda, ale ve stavu když jste v pokoře, je to vyšší. Abyste pochopili blíž, aby vám to došlo, tak to dělá vaše vlastní hmota. Já mám teď hodně příběhů, ten jeden je vám už docela známý, já vám ho jen připomenu.

Psala mi paní, má 5 dětí, a jednou za týden je všechny zmlátí na hromadu, vynadá jim, a pak týden brečí a vyčítá si to. A to dělá už 10 let. A říká: "Přitom já je miluju! Manžela mám úžasnýho, perfektní. Ale tohle mě deptá." – Já jsem jí říkala: "Dobře, tak kdo vám to dělal v dětství?" – "No můj táta byl úplně stejnej." – Říkám: "Tak. Abyste se z toho dostala, vidíte to? Vy, abyste pochopila toho otce, abyste mu konečně odpustila, aby vůbec proběhlo na každé čakře to správné srovnání, tak si musíte uvědomit, že on je i vaší hmotou a vašim vědomím. Takže to, co vaše hmota a vaše vědomí kdysi odsoudilo, abyste se s ním zarovnal – " což je ku prospěchu vás – je vidět, že už je v té vrstvě, co odchází do pokory, jinak ta její hmota by nebyla v té návaznosti sama se sebou. Takže vy dneska můžete pochopit toho otce, vy nevíte, jestli on v noci taky neplakal, jako vy jste dneska plakala. Jak ho to mrzelo. A druhý den byl vzteky bez sebe, protože si to i vyčítal. Jo. To jsou návaznosti.

Takže 1. krok je, že budete soucítit s tím tátou, protože on za to taky nemohl, já dneska vím, že to tělo mě převálcuje, že udělám zkrátka to, co dělám, a nemůžu si pomoci. Vy jste bohové. Vy jste tvůrci, nejste hmota. Takže ta hmota vám je ku prospěchu, abyste získali zkušenosti. Další krok je, že si to nebudu vyčítat. Protože to už víte, že všech těch 5 dětí si vás vybralo jako dokonalou matku, která vyhovuje jejich následnému vývoji. A pozor, bude jich 5 a každý se bude chovat jinak. Někdo bude mámu kritizovat, někdo ji odsoudí, někdo bude taky zuřit, že máma je taková, čtvrtý bude lítostivej a pátýmu to bude buřt. Ten bude předvádět vlastně to správný. To i taková je varianta. Pro každý to dítě jste obrovským učitelem.

A teď hlavně, proč si to nevyčítat. Když si to totiž budete vyčítat – cokoli si budete vyčítat – vy jste v celém vědomí, vy jste veškerou hmotou, takže jak byste si mohli vyčítat, když to děláte sami sobě! Vy se s tím totiž setkáte, vy sklídíte to, co jste vytvořili! Jenže když si to vyčítáte, tak přidáváte plus další odpor k tomu, že jste udělali jakoby něco špatného, takže příště to zase nezvládnete. Tam je tak velkej náboj odporu, neboli síly hmoty, ve kterém se pohybujete, že to zase uděláte. Takže: teď to proběhne, já si nepřipadám, že jsem špatná, pochopila jsem svého tátu, jsem dobrou mámou pro všech 5 dětí – i si s nimi třeba promluvím, vysvětlím jim, že jsem to nechtěla, aby ony věděly ve svých odporech, že si taky můžou něco dovolit. Že jsme tady každéj proto, abychom se něco naučili. A krok za krokem bude ubývat pozice hmoty. Tohle je jediná cesta ven.

A teď si napasujte na ten příběh tady toho posledního človíčka. Tzn. jestli on odsoudí tu rodinu, tak to bude sám dělat. Ale hlavně on pokračuje, protože si to zasloužil někde z minulosti. Tam třeba někoho odmítal. Všechno, co uděláte sami sobě, tzn. že já jsem kdysi dávno někoho odstrkovala, někoho jsem považovala za outsidera – já si to prožiju, abych příště měla soucítění s někým jiným. Pokud ten človíček v té rodině bude tak schopnej, a bude v pokoře a bude přijímat, vždycky se okolo něj najde někdo, kdo mu všechno vynahradí. Vy sami se musíte dostat z pozice hmoty a sami pochopit, oč tady běží. Rozhodně se to nenapraví lítostí, protože okolní pozice, které by měly lítosti, ty ho znovu budou uzavírat v procesu, aby předváděl ty děje, které se dějí. Nejste hmota. Všechno, co se odehrává, je iluze.

Zažili jste někdy pocit, že když už jste nevěděli kudy kam, že jste si tzv. sedli na dno, že jste opustili tu pozici boje? A najednou to šlo! Najednou se to změnilo samo. Ano, to je ono. Já jsem vždycky říkala, že pozice pokory, ano, přijetí, a pozice dna je ta samá, kdy taky už nemáte sílu odporovat, takže kývnete. Ty 2 pozice se liší jenom jednou věcí. Tento člověk zůstane zdravěj a tenhle si zaplatí všechnen náboj těch odporů, kterými ta hmota disponovala. To je všechno co se děje.

Tak další.

***Ivanko, prosím Tě, když se já o své dítě nebojím, ale babička z jedné strany s dědečkem z druhé strany se o něj hrozně bojí, jaký to má vliv na to dítě?***

Za prvé jim předvádíte, těm lidem, vlastně obě fáze. Ono je úmorný, když se o tebe někdo samozřejmě bojí a předhazuje ti to, ale hlavně tady i ta hmota, je tvoje, se ti snaží třeba vnutit něco, jó. Tam jsou různé pozice, jak se vymaňujeme. Ano, oni si odžívají svoje věci, ale i ty jsi pro ně vlastně takovým ukazatelem, že vše se děje, jak má, a někdo se bojí a někdo ne. Jejich ego tě bude třeba podezřívát z toho, že jsi laxní, že ho třeba nemáš ráda. Ty moc dobře víš, že to není pravda, ale vy musíte odolat i náporu mínění toho vnějšího světa, to je taky pravda, bez toho... víš, pro některého člověka je to těžké – on chce vypadat před všemi dobře, ale to nejde. Vy máte každý svůj názor, každý svou vlastní jakoby duchovní hladinu, tzn. že jiná hladina s vámi samozřejmě nebude souhlasit, a vás to nesmí trápit, protože vy tomu rozumíte, vy jste získali svoje zkušenosti. Pokud by vás to trápilo, tak jste ještě zase hmotou, protože chcete něco splnit a nemůžete mu to splnit, to zkrátka nejde. To je taková ta rozdrobenost tady vlastně, toho vědomí v těch malých hmotičkách, které si tu hrají ty hry.

Tak, další.

***Ivanko, máme často nebo občas říkat dětem, že je máme rádi? Chtějí to slyšet, nebo jak to má být?***

Tak vy jim to přece dokazujete, každým dnem, samozřejmě. Láska není takovýto neustálý hlazení, to je někdy obtížný, samozřejmě. Láska je stav bez odporu. Láska, kterou běžně považuje člověk ve 3D za lásku, láskou není. Láska je božství, váš prvotní stav jednoty, tzn. že tomu dítěti s vámi má být dobře, nemáte na něj útočit, i když udělá



něco jakoby špatně, tak on je tu od toho, aby se to naučil u vás. Máte mu být „předtvařem“, chovat se správně, aby se to taky naučil. Aby nesvazoval druhé, aby netrpěl. Máte ho naučit vlastně tomu stavu jednoty. To je vaše láska. A ten človíček bude vědět. Tady se bojuje o lásku ve stavu 3D, kdy vlastně jste plni odporů, plní tzv. vlastně ohrad mezi sebou, teď si různě dokazujete a bojujete a jste schopni třeba někomu rozbít kušnu kvůli lásce. To jsou všechno pitomosti, to je útočení, vlastnění, to nemá s láskou co společného.

Láska je, že jsem třeba svoje děti, byť jim bylo oběma teprve 17, úplně v klidu propustila, protože jsem věděla, že musí odejít. Nastavíte těm dětem, naučíte je, jak se mají správně chovat. Já jsem se o ně nikdy nebála, protože jsem věděla, že i když v 17 letech budou odcházet do dalekých zemí, kde se nemluví česky, kde je jiná kultura, kde můžou zažít spoustu věcí. Kam já nedosáhnu. Přesto jsem věděla, že i přes to, že jim nedělám žádnou ochranu, že té ochraně jsem je naučila, že ony vědí, že to, co udělají druhému člověku, že sklídí. A že ony to neudělají, takže jim nic nehrozí. Což se stoprocentně potvrzuje. Samozřejmě se všichni vyvíjíme, takže čas od času člověk ještě podlehne třeba nějakému odporu, ale už jsou to takový drobnosti, že opravdu v té skutečnosti, v té fázi toho jejich života jakoby, se o toho človíčka nemusíte vůbec bát. Navíc moc dobře víte, že vám ani nepatří. On má svůj osud, který už je hotový, a pozor, i vy jste s ním souhlasili, protože to je vaše vlastní vědomí. A i oni. I oni.

Takže láska 3D - když se budeme dívat na lásku partnerskou 3D a 5D, tak zamilovanost, kterou vy tady považujete za lásku ve 3D vlastně, člověka, je vstup do učení. To je takovýto kdy tělo na vás hodí: „Bez toho nemůžu bejt!“ „To je on!“ „To je ona!“ A teď to zacvakne a už to jede, že jo. On chodí do hospody, jí to rozčiluje, že jo. Teď se měníte, snažíte se toho druhého si k tomu – ne. Láska je stav bez odporu. □ V 5D zjistíte, že tohle je záležitostí hmoty, hmotného světa, kdy se učíte nevlastnit toho druhého a milujete ho takového, jaký je. Tehdy, když tohle prokážete, i ta druhá strana se chová samozřejmě, protože je vděčná za tu svobodu, která je vámi poskytovaná té druhé straně. A když už přijde čas, kdy oba dva zjistíte, že spolu nemáte být, tak se úplně v pohodě rozejdou vaše cesty. Neběsníte, nenadáváte si, můžete se stýkat dál a respektujete a máte rádi ty další partnery těch svých prvních partnerů, všechno je možné.

Jednou na světě bude stav, že budete vědět, že všechny děti jsou naše, k tomu ještě máte nějaký čas. A bude jedno, s kým a jak dlouho budete, kdy po zralé úvaze budete cítit, že to DNA má jinou cestu vývoje, takže se skutečně bude odehrávat třeba i jakoby rozchod, ale nebude braný jako rozchod ve 3D. Proto tady vlastně ten svět ve 3D měl takové „prvky zámků“, jako manželství, kde vás držel ještě navíc majetek, že jo. A různé jiné varianty, samozřejmě. Majetky, které byly napsané na vás, že jo, někde stvrzeny razítkem – tohle už tady samozřejmě nebude. I majetek ve formě peněz samozřejmě zmizí. Už vidíte, jak se to bortí, jak skutečně stačí malá událost na planetě a už to hýbe všemi burzami, a teď tamti se oběšují a tamti skáčou z mostu, že jo. A za dva dny je to jinak. To je všechno na procvičení těch vašich pocitů, jestli podlehnete hmotě, nebo ne. Hmotě svého těla, která to na vás samozřejmě háže.

Před měsícem měl pán poslední otázku ve Studiu 8 a tam se mě ptal, co mu řeknu, že všichni ti, co sem posílají, samozřejmě třeba i Kryon, ty vize, že se tady to skutečně všechno zborčí a jestli s tím souhlasím. Tak jsem mu říkala, že ano, že souhlasím, a že mu to vysvětlím. Protože - už jsem dneska o tom mluvila - když jste se obalili (vaše vědomí) hmotnou složkou a letíte od začátku 3D a teď už jsme přeletěli hranici hmoty v časoprostorové křivce, která má úplně jiné vlastnosti, a první devátá třída vlastně může z této planety - to je poprvé v historii této planety - být narozená do stavu 5D - tak se počítá v tom rozmnožování hmotné složky vašich těl, tzn. vašich inkarnací, které teď tady na tom světě jsou, s krachem pozic a vlády hmoty. Takže opravdu se budou dít velmi dramatické změny a dějí se, to vy víte. Je to nutné, protože lidé, kteří tady zůstávají, na planetě dál, v 5D, a budou se tady inkarnovat dál, tak ti už jsou tou hmotou vyškolení a právě se chovají tím způsobem, že tu hmotu nevládnou, ani hmotu lidí druhých, ani peněží, to už jim nic neříká.

To je ten stav, kdy jsem vám vyprávěla, že vám vlastně nikdo nikdy nemůže nic ukrást, protože vy sami sobě kradete. Tohle potřebujete pochopit. Takže vy jste sami třeba vyzkoušení ve svém osudu, že vás někdo okrade, že vám někdo něco špatně udělá - jak to přijmete, jak se k tomu postavíte - to je strašně důležité. Pokud to přijmete v klidu, což už máte nastaveno vlastně v hmotném těle, tak už se to dál opakovat nebude. Pokud tam ještě nějaký ten odpor je, tak to musíte ještě do stavu „0“ prožít. A nebojte se toho. Když už víte jak to je, tak se vlastně člověk na to může i těšit. Super, tak ať jsem připravená. To je vlastně naše další šance! A vždycky ten člověk zase zareaguje o trochu míň odporově. A jste pořád míň hmotou a víc bohem, až jednoho dne zažijete stav 0. To je ono. To je ono.

Tak další otázka.

***Můžu navázat na to ukradení? Když se mi tedy to stane a já to třeba přijmu, ale pořád ještě musím konat. Ještě furt to na vás hází to tělo.***

Ano, vy potřebujete konat. Ano, pozor, mechanika těla to musí dodržet, protože ty miluješ to svoje druhé vědomí a druhou hmotu a ty mu potřebuješ říct: Hele, tohle se nedělá. Tohle ti nedovolím. Zkrátka zastavit ho. A pak už samozřejmě to musíš nechat, na rozhodování třeba i soudu, protože - ano, vy máte každý právo na svůj názor - já mám názor takový a druhý člověk má takový, takže nás bude muset někdo v tomhle světě samozřejmě rozsoudit. Ale tady jde o to, abys zůstala bohem v tom klidu, že ti to teda nevádí. Ano, on to udělal, ale já mu teď nemůžu couvnout, nemůžu ho nechat jakoby zvítězit, protože on by dalším tvým Já pokračoval - ano, on potřebuje zkrátka dostat přes čumák, v uvozovkách, jako hmota, protože ty ho miluješ, ty miluješ, to vědomí je tvoje. A on je ještě slabej v tom chtění na tu svoji hmotu. Takže ty potřebuješ pomoci tomu svému vědomí v tom druhém člověku, aby konečně pochopil, že tohle dělat nesmí a té své hmotě to nesmí dovolit. A to je láska. Tohle je láska. Ne žádný: posílat mu lásku. Ne. V tomto případě je tohle láska, že mu to nedovolím.

***A můžu to ještě stáhnout na jednu situaci, co byla taky před chvílí? Jedna žena jela správně do jednosměrky a proti ní jel jiný řidič, ale ona se***

***nejdřív jakoby naštvála, a pak si řekla, tak já mu teda uhnu. Ale mezitím si nevšimla, že už za ní někdo stojí, že jo.“ -Tak nabourala, jo? – „No ťukli do sebe tak ňák, škoda celkem žádná. Ale jak to mělo být modelově správně? Měla počkat, až on vycouvá, ne?***

Ano. Ano, tam byla ukázaná jakoby ta dobrá vůle. Víte, zase – neodsoudit toho kdo jel v tom protisměru, protože to se může stát každému, jo.

***No ale on tam vjel vědomě teda samozřejmě.***

To nikdo nikdy neví, jak ten druhý přemýšlí, jako jó. To se fakt může stát každému. A hlavně pozor, když ho za to odsoudíš, tak si piš, že se ti to stane, budeš koukat, valit oči. Ale, ano, když jsem vlastně v právu, tzn. že je možné, že za mnou někdo pojede, asi bych na něj blikla, aby teda měl možnost vycouvat, protože za ním určitě nikdo nepojede. To by museli být dva, kteří by vlastně najednou potřebovali v tom protisměru projet. Takže ta správná varianta by byla, asi ano. Tam spíš umožnila asi tu nehodu, dá se říct, protože tam bylo hodně variant, že tam někdo pojede. Ale v tu chvíli ty chceš udělat tu dobrou vůli, ale tam je ještě to chtění toho dobra jakoby. Ukázat, že já jsem lepší. Bacha na pýchu, duchovní. Takovéto „teď mu předvedu, ať valí oči“ □. Dostanete na prdel, strašně. Noo, to ještě dopadlo dobře hele.

Tak jó, tak další otázka.

***Můžu se ještě zeptat, Ivanko? Mně se děje, že mě ta hmota upozorní, co se mi stane. Já jsem šla první den do práce a šéf nám řekl: A teď dostanete ty benefity, ty stravenky, asi cca za 5 tisíc, na 3 měsíce. A on nám vyprávěl takovou vtipnou historku, a říká: Prosím vás, jenom vás upozorňuju, dejte si na to pozor. Teď se mi tady stalo, před vámi byla skupina, šli na oběd, nechali si tu obálku se všemi stravenkami na tácu, odevzdali ten tác, odešli, vrátili se a už se to nenašlo. Dejte si na to pozor. No co si myslíš, že se mi stalo? Já jsem o všechny ty stravenky přišla, vůbec nevím kde. Pak jsem se tam šla druhý den zeptat, jestli se něco nenašlo. A on: Nó, to né, a jestli to někdo našel, tak to vám nevrátí. No tak v pořádku. Tak jsem to pak sdělovala doma a oni: Jéžíšmarjá, už zase. Já říkám: Hele, ale ten člověk mi to vlastně řekl, co se mi stane, já to přijímám, ale když to někde vyprávím, tak říkají, že to není možný. Já to takhle mám, já jsem takhle přišla i o peněženku, když mi ji jeden pán ukradl. Ještě že jsem měla v ruce mobil, že jsem nepřišla ještě o ten mobil, že si vzal jenom tu peněženku. Ale teď opakovaně, jsem říkala, jak ta hmota zkouší, co vydržíme. Kolik peněz, kolik čeho, jestli se umíme vzdát.***

Ano, ano, čeho se umíte vzdát. Jojo, tady je krásný příběh, s tou vaší peněženkou, tady s Haničkou. Taky hezký, kdy omylem vlastně Hanička hodila igelitku s peněženkou, hodila ji omylem do kontejneru s ošacením. Až doma sis to uvědomila, že jo, vyprávěj to.

*„Šla jsem do města tady v Kladně a dala jsem si peněženku do igelitové tašky a tam byly košile pánské a teď jsem to nacpala to toho bílého kontejneru, měla jsem kabelku přes ruku a šla jsem do zdravé výživy, tam jsem si objednala oběd a teď zjistím, že nemám peněženku. Úplně jsem šlela, protože jsem tam nějaké peníze měla a teď Jana: nójo, to budeme muset sehnat, kdo to odváží. A mě napadlo jít na policejní stanici a tam jsem to nahlásila, jenže ten příslušník říkal: nojó. Já povídám: prosím vás, je to hozený v tomhle bílém kontejneru, já bych potřebovala zjistit, komu to patří a kdy to vyvážejí. A on si mě vůbec nijak nevyšiml. Teď tam byla taky nějaká paní doktorka, policejní, která vyslýchala jednu Romku, a asi to nějak slyšela a odcházela pak odtamtud a najednou pro mě přiběhla a říkala: pojdte honem, oni vyvážejí ten bílej kontejner, a když je chytíme u toho. A byla tak ochotná, že tam se mnou utíkala a teď oni to auto rozdělají a už tam měli naházený ty tašky a já říkám: prosím vás, černá igelitka se zlatým písmem. Podali mi jednu, já říkám, to není ona, podali mně druhou a pak třetí, a peněženka navrchu.“*

Když člověk dokáže určitou míru klidu, tak to dobře dopadne. Já si pamatuju, v roce 2009 jsem dělala koupelnu. Oni nám napřed řekli, že budou za 14 dní hotoví, byli to 2 zedníci a fakt makali každý den od rána až do večera. A nakonec to bylo 6 týdnů! 6 týdnů, ale hele, to bylo takový sutě, že za barákem to bylo jako Alibaba a 40 loupěžníků – takový ty pytle do pasu, ve dvojřadě. A my ten barák máme asi 10 metrů dlouhý a ty byly až vlastně takových 8 metrů až pod moje okno. A teď – oni vždycky jednou za měsíc přivezou kontejner, do kterého můžeme házet, samozřejmě. A já jsem ty věci neřešila, a babička: to tady bude takhle strašit! Takovej úklidovej človíček to je. Tak já říkám: hele, mami, až přijde ten kontejner, tak tam nahážu co můžu, protože ostatní lidi taky potřebujou kontejner, samozřejmě. Když ho přivezou, tak za půl dne, je tak narvaný, a už to přepadává, to je asi všude, že jo. Říkám, hele neřeš to. Neřeš to, ty se uklidniš, nepřeháňej takový ty svoje obavy, to zkrátka bude tak, jak to bude, i druhý musí mít, uvidíme.

Ale on ještě navíc, my jsme na konci ulice Luční a takhle je Sklářská, takže až za rohem – a teď to je těžký, že jo. Představte si, už to dávno mělo být, měsíc, nevezli ho, 5 týdnů, 6 týdnů, 7 týdnů, už bylo tři týdny po tom, a my ten den jsme dodělali tu koupelnu. A den předtím my ti zedníci říkali: hele, já zítra přijdu až na devátou, já musím někam do Košťan, ten jeden. A ten druhý říkal: tak já přijdu taky později. Tak já věděla, že přijdou později, tak jsem si říkala, tak já si aspoň umeju ty dlaždice, oni měli ještě domontovat nějaké součástky. A najednou slyším vrčení, takový skřípání. Hele, my máme takhle z kopce vedle baráku nájezd do garáže, pak jsou vrata, hele, oni ten kontejner, poprvé v mém životě, dali takhle přes ulici k sousedům naproti. Já jsem třeštila oči, říkám, tý jo, co? On je tady kontejner, já nemusím za roh. Přece jenom, to byly těžké pytle, říkám: kolečko mám, tak já to tam – a už jsem se na to těšila, mně nevadí jakákoliv těžká práce, to já strašně ráda.

Vylezu ven, na to schodiště, my máme takhle 6 schodů, ten jeden zedník, co měl přijet až po těch Košťanech, tam seděl na spodním schodu, pil z termohrnku kafe a jedl loupáček. Já říkám: co tu děláš, dyť si říkal, že máš jet do Košťan. Ty člověče, já jsem jel ráno do Košťan, ale já tam nedojel, já jsem jel sem, a teď tady sedím, tak jsem si

řikal, že se nasnídám, že asi nejseš doma, když jsme měli přijít až na devátou. Já říkám: né, já, teď přivezli kontejner, tak já honem toho chci využít, abych to tam navezla. Hele, a bylo sedm ráno. - „Dobrý, já už to mám snědený, já to budu vozit.“ – Já ti pomůžu. – V tu ránu přijel ten druhý, kterej taky měl přijet až za hodinu, za dvě, a říkal: Ty vole, co tu děláš? – „ No, já nevím, já jsem přijel ráno, teď jsem se nasnídál tady na tom schodě a hele, voni přivezli kontejner, tak my to tady skládáme. On mi říká, ten druhý, Jára: Běž si dělat svoje věci, my to odvezem. Hele my jsme naplnili ten kontejner, protože v tý době všichni byli dopoledne v práci, takže tam zbylo ještě trochu místo, a my měli čisto.

Naše babička: To snad není možný! Hele, o tři týdny později, přesně v ten den – a to je vono! Kdybyste si dělali starosti, jak to dopadne, co bude – néé, mně to nevadí. Vám to nevadí, vy víte, že všechno je správně, že si i počkáte, netlačíte na nic, nemyslíte, že je něco špatně. Tohle je práce uceleného božství. Tam je automatická souhra. To ten, co rozhoduje o tom rozvozu kontejnerů, najednou dostane nápad □. Je to vaše vlastní hmota. Tohle je realita celku. A pak se vám to bude dít ve všech úrovních života, je to strašně krásný. Tehdy jste ve fázi, když už nic nechcete, takže máte všechno, a taky nějaký čas jste všechno dávali všem, aniž byste mysleli sami na sebe. To je sklízení svých vlastních zasetých zrn.

Tak další.

***Můžu se zeptat na předtuchy? Máme vědomé spojení i se zvířaty, třeba? Dám příklad – jedu jako vždycky, autem, řídím, a teď mi něco řekne – nejezdi jako vždycky. Běží srnka. A ona tam fakt běží. A já kdybych jela jako vždycky, že nechám auto jet sedmdesátkou a pak teprve brzdím. Ne, teď jsem fakt zabrzdila kvůli té srnce a srnka udělala: fink. Ale mě se to stává dost často, i třeba s pracovníma věcmi.***

Mně se třeba stávalo, že najednou mi noha začala brzdit, já nevěděla proč. Ano, tohle se přihodilo. Ano, vy máte své platby, své nápady, to všechno máte v DNA v tom těle. Někdo tomu říká předtucha, někdo intuice, ale pozor, je to program vašeho těla, který jako bůh zahlédnete. Já jsem vysvětlovala, že třeba černí mágové už vidí jakoby do toho konání hmoty, ty už mají svoje, ale ti to berou jako pozici síly – teď toho využiju, teď něco vím dopředu. Bílí mágové, ti to berou jako varování – pozor, nechoď tam, jo. Ale tam je ještě z pozice toho člověka odpor, strach z něčeho, že se mu něco stane, bere něco, že je špatně a něco dobře. Jestliže se dostáváte vývojově do pokory, tak už odečítáte program svého DNA, co se uděje. A teď jde o to, že v té pokoře už víte, že tím musíte projít.

Já si pamatuju, že když mi bylo 21, to už jsem s mým budoucím mužem chodila 5 let, byli jsme považovaní za velikou lásku, on byl strašně fajn. Studoval, už dokončoval školu, já už jsem tři roky pracovala. A jednou jsem si udělala čaj, koukám takhle do té zahrady, piju, mně bylo vždycky hrozně dobře, já jsem celý život optimista, spokojený člověk. A teď tak proletěla myšlenka, ona nebyla moje – to není vaše, to máte nastavený v DNA, abyste se to dověděli – co bude za rok? Teď z tý budoucnosti přišel takovej černej hnus, takovej divnej vošklivej pocit. A i tam zaznělo 10 let. Já jsem takhle jako

couvla od toho hrnku, teď jsem nevěděla, jak to, že to vím. Já jsem věděla, že přede mnou je 10 strašně těžkejch roků, který musím prožít. Ale teď to nejde, vrátit se do minulosti, to nejde. Nemůžete to obejít zprava, zleva, vy to zkrátka potřebujete prožít. Bílej mág by udělal – by si dělal ochrany, ten by si dával pozor, různě by se rozhlížel. Já jsem věděla – jo, jestli je to můj osud, já tím musím projít, jinudy totiž cesta nevede.

To samé se mi stalo pak když maminka vlastně, tatínek zemřel, maminka upadla, já jsem jí tenkrát vezla na ten tomograf. Tam jsem viděla, že nabouráme, protože mně potřebovali otevřít dva zámky, jó. Mezi trojkou, a tady nad pětčkou, mezi pětčkou šestkou. Tam byla Iva jako hmota přitažená, aby se tu teda nenudila, takže tam žila v určité nevědomosti, než mi přišlo sundávat závoje, aby se rozjela vlastně ta vzpomínka. Takže to škubnutí bylo nutný. Teď – maminka lezla do toho auta a teď – já věděla, že nabouráme, a nemůžete jí říct, mami, nikam nejedeme, my nabouráme. To by bylo šokující, že jo. Když jsem tak přemýšlela, co jí řeknu, tak ona: tak zavři dveře, né? Tak já jsem pak takhle pomalu obcházela to auto a říkám si: no tak jo, tak když nabourat, tak nabourat, tak jdu. Tak jsem se nadechla, nastartovala jsem a jely jsme. To bylo neskutečný, jak se to nádherně stalo. Fakt.

Když už víte, že nabouráte, tak přece jenom koukáte, že jo. Z který strany to přijde. My jsme přijely do Bíliny, tam na tom předměstí šla rovně silnice a pak takhle odbočka, takže už stála auta, co odbočovala doleva, a já měla jet rovně. A teď, když jsem věděla, že nabourám, že jo, tam skočila oranžová, tak někdy projedete na oranžovou, někdy si říkáte: radši ne, kdyby mi tam někdo vjel. Hele, a za mnou jelo auto, Mitsubishi, dodávka, a ten kluk stopnul holku a strašně se mu líbila. On si s ní povídal a teď viděl, že jsem před ním, skočila oranžová, že to určitě projedu, tak jak s ní kecal, tak asi jenom viděl – nó, vona to projede. Tak se jenom otočil a v tu ránu já jsem zastavila, otočila jsem se, takže to byla rána. Já jsem měla okamžitě namačkanej plech na tom motoru, zlomenou vlastně přední poloosu, protože jsem stála ještě na brzdě. Já jsem všechno viděla zpomaleně, jak jsme šly dopředu, dozadu, nic mi nebylo, teď jsem se rozhlídla, říkám: mami, jsi v pořádku? Ona: jó, nic mi není □.

Teď jsem věděla, že ji musím dopravit na ten tomograf, tak jsem vylezla ven a teď vidím, jak vycházeli hasiči po noční z hasičské zbrojnice, tak jsem tam šla a říkám: chlapci, prosím vás, mohli byste moji maminku odvézt do Mostu, tam má objednáno za tři čtvrtě hodiny. Jó, tak jsem jim dala tři stovky, oni ji pak odvezli dokonce ještě domů. Za dva dny jsem měla auto opravený, jezdilo, akorát nenastříkaný, všechno proběhlo úplně hladce a já jsem byla připravena. Ale kdybych bývala byla bílej mág v tý době, tak nepojedu. Já budu trvat na tom, že nepojedu, já si něco vymyslím, nebo pojedeme vlakem, teď to by maminka nemohla. To né, ano, jestli mám nabourat, má to svůj smysl, já tam jdu. Tohle je i zkouška na vás, jestli ta hmota toho těla, toho strachu, vás opanuje, jestli ten děj uvidíte. Ale skutečně když jste vším, tzn. že nemáte odpory, tak vždycky to božství s tou hmotou spolupracuje, takže fakt si přibrzdíte.

- ... - Ano, ano, já jsem tohle zažila před dvěma roky, teď to bude dva roky, já jsem se vracela ze Studia 8, a teď jsem věděla, že startuju na tu dálnici a že mám jet stovkou. Jenom tohle mi bylo řečeno. A já jsem fakt – jsem si zpívala, a teď ta noha fakt měla úplně strnulou pozici, ta stovka se tam fakt držela, mně bylo strašně dobře. A



najednou jsem viděla zvláštní záblesk světla v zadním zrcátku. A za mnou někdo jel strašnou rychlostí, fakt ten chlap jel snad dvě stě. A on usnul. Ono se mi to mihlo takhle v tom zpětném zrcátku, šminklo to a najednou se ozvala strašná rána napravo o ty svodidla. A mně došlo, že on usnul a probudil se těsně za mojí prdelí a teď to strhnul doprava, protože doleva už to nestihl. A narazil do těch svodidel. A teď pozor, já jsem nezmatkovala, já jsem byla úplně v klidu, já jsem jen slyšela ránu za mnou, teď vidím to auto jak takhle za mnou přejelo, a musel to být obrovsky dobrej řidič, protože on přidal, aby vyrovnal vlastně ten odraz. A teď mu kvílely ty kola, pískalo to, v rychlosti mě předjel, pozor, narazil do prostředních svodidel a takhle kolmo přede mnou jel.

A já pořád tou stovkou, já jsem nezbrzdila, furt jsem jela tou stovkou. Já jsem ani neviděla mezeru mezi náma a těma jeho bočníma dveřma, protože to bylo jak na křižovatce, když já jedu takhle a on takhle. Já jsem se řítila přímo na něj, já jsem tou stovkou furt jela, já jsem s tou nohou nemohla vůbec hnout, ani přidat ani zpomalit, on se odrazil, narazil potřetí, zase do těch vnějších svodidel, já jsem projela... já jsem jenom jako kulečnicková koule takhle jako projela, on třikrát pinknul kolem mě, obkroužil mě, a teď furt to jelo to auto, teď jsem viděla v zadním zrcátku, že on stojí a bliká v tom pruhu úplně napravo, tak jsem si říkala: ty, já bych měla zastavit a podívat se, jestli mu nic není. A v okamžiku, kdy jsem už chtěla tu nohu z té pozice stovky dát pryč, tak jsem viděla, jak se rozjel, šílenou rychlostí mě předjel a byl pryč. Hele a mně bylo dobře. Mně bylo božsky. Tam nebyl žádněj děs, žádněj údiv, že jsem mohla zemřít, ne. To bylo něco nádhernýho. Já jsem furt čekala, že ještě něco přijde, že ještě něco ta hmota vyloudí, ne. Tahleta pozice té hmoty vám ukazuje, o čem to je. A to je ono. Zase věřte, že kdyby se fakt mělo něco stát, zase to musíte přijmout, ale v téhle fázi ne. Stačí to takhle?

Tak další.

***Když už naše planeta je v 5D, a ti devátáci tady zůstanou a ty nižší ročníky půjdou na planetu za námi, tak tady bude poměrně málo lidí. Nebo sem přijdou zase i jiní?***

Podívejte se, ta planeta je obrovsky jakoby přelidněná, to je vidět, že jo, samozřejmě. Ano, ono se uděje něco, bude se to dít jednak v ekonomické fázi, jednak struktura planety, protože tím, že jsme ve vyšší dimenzi, naše hmota má vyšší vibrace, proto taky dneska reaguje jinak. To je pravidlo, a pořád se to bude zvyšovat. Proto se dějí ty teplotní změny a tání na těch pólech a ta voda má obrovské kilogramy, zkrátka. Proto je velký tlak na zemské desky, které se teď posunují a hýbou, proto jsou veškerá ta zemětřesení a erupce a propady. Přitom hodně lidí teď odchází, hodně umírá. Na mořském dně, když bude zemětřesení, tak to zase vytvoří tsunami a někde to zase smete nějaký ostrov. Lidi budou teď hodně umírat na civilizační choroby, teď má strašně hodně lidí cukrovku. Pozor, je to i v tom, že ten člověk si neumí vyměnit to jídlo, jo, tam je hodně variant. Hodně lidí má dneska rakovinu. Obrovské množství lidí.

Když se podíváte, sami doktoři v těch nemocnicích jsou z toho zděšení, navíc se dějí věci takové, já mám hodně lidí známých ve zdravotnictví, kdy doktoři jsou vyděšení a bojí se říct diagnózu. Protože tam přijde člověk, kterému nic není podle přístrojů, ale

vypadá na umření a obráceně. Přijde tam někdo úplně v pohodě a výsledky ukazují, že skoro nežije, pozor. Jakože by měl zkolabovat, že jo, a oni nevědí, čím to je. Druhý den je všechno jinak. Já mám kamarádku, která si teď odžívala obrovskou platbu na trojce, a ta tři týdny zvracela a nikdo nevěděl proč. Ale to bylo! Ona do sebe nedostala ani lžičku čaje. Jeden den jí řekli, že jí kolabují játra, druhý den řekli, že jí kolabují ledviny, třetí den řekli, že má na 100 % leukémii. A čtvrtý den jí nic nebylo. Podle výsledků – ona už sama se smála. Ona naštěstí mě zná, takže jsme si o tom uměly popovídat, navíc já jsem na ni ani nesměla šahat, já jsem potřebovala zjistit aspoň čas, ale u ní se ten čas neobjevil, protože ona měla tzv. třináctou komnatu. Nevím, co jste o tom kdo slyšeli, ale teď se hodně setkávám, když se dostanu a můžu si sáhnout, abychom si popovídali.

Třináctá komnata je, a teď dobře poslouchejte, váš dům, váš člověk vlastně, je skutečně dům, který má místnosti. To jsou ty jednotlivé čakry. Třináctá komnata je, že vy do jedné místnosti zamykáte špínu. Vy vcházíte teď do pokory z bílé magie, kdy považujete něco za dobré a něco za špatné, tzn. že bílej mág už nechce bejt ošklivej, už chce bejt hodnej, takže když zažil někdy někde nějakej blbej okamžik, který se mu nelíbil, který odsoudí, tak nechce toho člověka pomlouvat, nechce se k tomu myšlenkově vracet, ale tenkrát to odsoudil za špatný, takže on tu špínu zavře do místnosti, zamkne, a nevšímá si toho. Pro něj ta místnost neexistuje, takzvaně. A jednou za týden uklidíte barák, myslíte si, jak máte uklizeno, ale nemáte, protože do baráku kompletně patří i ta místnost, ve které je špína. Jak se to vyčistí? Tohle vyčistíte tím, že odemknete komnatu, to znamená, vzpomenete si, co jste ještě kdysi považovali za špatné, a zjistíte, že to bylo dobře. Že kdyby se to nestalo, tak byste dneska nebyli tak vědomí jací jste.

Tohle samozřejmě je čistící proces, a ona právě tuhle komnatu měla, tzn. že tam se nezobrazoval ten čas, takže já jí neřeknu, z kterého času to je. Takže ona si to musí prozvracet. Hele my jsme se k sobě nemohly ještě další měsíc dostat. Zkrátka i kdybychom se snažili tisíckrát tak – jedna nemohla když druhá mohla, zkrátka to nešlo. A obě jsme byly v pohodě, protože ona věděla, že si to zaslouží, že to musí, ona fakt teda měla strašný stavy, a já jsem taky věděla, že je to v pořádku, já jsem si o ni starosti nedělala, až najednou to cvaklo. Po měsíci, zkrátka, ve čtvrtek, než jsem jela na jednu brigádu v září tady, tak najednou říkám: máš čas ve čtvrtek? Přijď. A ona: Jó, ráda. Super. To bylo něco neuvěřitelného, co se dělo. Ona pak zjistila, že udělala obrovský, ale obrovský odpor, 8 let zpátky, aniž by si to uvědomovala, a považovala sama sebe za čistou.

Zkuste si představit, že vám třeba muž něco vyčítá, a vy to nechcete, budete čekat dítě, a teď chcete od něj důkaz lásky. Pozor, to je vydírání. Tak mu řeknete: no a co mám teď dělat? Mám jít na potrat nebo co? A teď čekáte, že on řekne: né, nechod'! Já tě miluju. A on byl pokornej, on řekl: to si budeš muset rozhodnout sama. Pozor, a teď obrovská darda, že jo. A teď pozor, do té doby, než jsme si o tom promluvili, tak si myslela, že on byl zlej. Ne, já nemůžu vydírat svým dítětem a sama sebou někoho. To byl její útok, takhle mu vyhrožovat pěstí, ať dokáže, že mě miluje. On byl naopak pokornej, když řekl: to si budeš muset zvážit sama. A pozor, tohle, co se odehrálo, to mělo ten následek na tý třetí čakře. My jsme od sebe odešly asi po třech hodinách, jí se strašně ulevilo. Jsem jí říkala: ještě budeš zvracet možná den, dva. Vyspi se, a pak už se ti uleví. Přišla

domů, zvracela fakt jak Alík, druhý den už jí bylo dobře, dokonce snědla koláč ode mě, říkala: už dneska můžu jíst. Říkám: výborně. A teď pozor: ty jsi neudělala nic špatného. Tenhle projev tvého těla jsi měla nastavená, abys pochopila obrovské kus pravdy. Ty nikdy jsi nebyla hmotou, takže nikdy nemůžeš být špatná. Jseš jenom vědomí, které si tenhle proces objednalo, aby ho udělalo, aby pochopilo, co nemá dělat. A taky sis tam objednala, že dneska o tom spolu mluvíme.

Vy jste nikdy neudělali nic špatného. Protože jste nikdy nebyli hmotou, která konala. Vaše skutečná realita je stav bytí, klidu a štěstí, jenom jste potřebovali projít mechanicky hmotou, abyste na ní mohli žít jako svobodný duch. To je všechno. Stačí to takhle?

Tak ještě někdo?

### ***S čím souvisí zuby?***

Většinou s komunikační úrovní, ale teď zrovna, když o tom mluvíte, víte, tady je ještě hodně fází hmoty. Minulý týden mi psal jeden pán, s čím souvisí paradentóza. Tak dobře poslouchajte. Vy si totiž vybíráte nejen ten osud, ale samozřejmě víte, že si vybíráte DNA, tzn. jakoby sklony hmoty, na které žijete. Takže já si vyberu rodiče a vyhovuje mi ten osud, vy si s tím ještě vyberete samozřejmě i některé věci, které musí proběhnout. Já jsem teda měla to štěstí, že – v naší rodině ta paradentóza taky byla, já jsem ji taky měla. Je pravda, že jsem se dostala do osudu, kdy jsem zubař, kdy jsem vlastně u toho, to taky nebyla náhoda, ale – mechanicky jsem dělala všechno proto, abych byla v klidu, takže jsem si nechala udělat spoustu zubních kyretáží a různých zákroků, a já skutečně dneska mám všechny zuby, ani o jeden jsem nepřišla. Ale ještě v tom mezičase, tedy, je pravda, přišlo Nadjá zhůry, šáhlo mi na ústa a zkrátka mi to ztvrdlo. I když mi spadla dlaha předtím – měla jsem jí teda 11 let. Takže vidíte, v pokoře jsem přijala vlastně i nějaké varianty nápravné, běžné.

O tom ale jsem nechtěla mluvit. Já jsem chtěla mluvit o tom, že vy se potřebujete smířit s tím, ale pak dělat nápravné kroky. Třeba u té paradentózy, když o ní budeme mluvit, tam se dá udělat spousta záležitostí, které vám řekne paradentolog, to je zubař, který má speciální školení. Ty zákroky jsou obtížné, ale nejsou nepříjemné, sice to odklopení a škrábání není příjemná věc, ale vůbec o tom nebudete vědět, protože vás tak opíchnou, že budete mít úplně tuhou pusou a pak jeden den budete mít pocit jenom, že máte zánět dásní, takové prokrvené dásně a do týdne nevíte vůbec o ničem. Ale vyčistí se vám vlastně povrch, granulát na krčcích, takže tam je pak menší plocha pro ty bakterie, které by tam pak vlastně potom dělaly horší věci. Teď už se dá u zubařů, a vůbec, na kterékoliv části těla spoustu udělat. Ale samozřejmě část těchto zádrhelů patří hlavně, samozřejmě do odporových částí. Zuby patří do roviny pětky neboli komunikace.

Pozor, patří tam i uši a patří tam na 50 % i oči. Proč na 50 %? Víte, oko taky patří ke komunikaci, vemte si, že vy slyšíte a potřebujete slyšet, a oni vás potřebují slyšet, to je zpětná vazba, ale potřebujete i vidět samozřejmě, to je taky komunikační stav. Protože ke hmotnému tělu 3D patří vlastně celý kanál. V tom kanálu se musíte zbavit všech

odporů. Tzn. ve 3D člověk, který bude mít odpory a nebude chtít někoho vidět, tak bude mít samozřejmě problémy s očima. Ale pak ještě existují jiné zádrhele, protože tehdy, když se vám otevře třetí oko, to se blíží úrovni třetího oka, to je zase jiné vidění, které taky souvisí, ale teprve potom, až když se vám zastaví odpory na všech pěti čakrách. A to je taky náročný proces, protože třetí oko nevidí tak, jak běžně oči vidí. To vidí, že je vlastně všechno správně, to je tzv. duchovní oko. Nicméně když přerostete tuto hladinu, tak budete mít taky problémy s očima, protože vám „se vidí“ také jinak. Vibrace vaší hmoty jsou jiné, takže vidíte jiné věci, než vidí běžně lidé okolo vás. Každý vidíte to, co ve vaší duchovnosti rezonuje. To, co je opravdu výdobytkem vaší časoprostorové křivky.

To samé je se slyšením, s chutí, se vším, tam se to bude měnit. Jednou budeme vypadat úplně jinak. Úplně jinak. Dnes byste se vyděsili, jak budeme vypadat. Až se k tomu dostanete, tak budete vědět, že to je správně a budete se sami sobě líbit ☐. Vemte si, člověk třeba má dlouho vlasy, jednou je mít nebudeme, budou zbytečné, budou se vám měnit oční otvory, ústní – jednou nebudete potřebovat pusu ani na komunikaci, mluvení, protože budete využívat spojení nitra, takže ta pusa nebude. Budete nadechovat do sebe pránu, ale to ještě bude trvat strašně dlouho. K tomu vás čeká ještě dlouhá cesta.

***Ivanko, můžu se zeptat, když už se bavíme o zdraví. Spojitost kůže a ekzémů, které nebyly a zrazu se nějakým způsobem množí.***

Ano. Kůže patří k první čakře. To je vaše základna. Ona tvoří vlastně vaše hmotné tělo, na kterém vy se musíte zabydlet. Souvisí to hlavně se sebeláskou. Ta první čakra je hodně náročná čakra, protože to je váš základ, to je báze. Jakmile prožijete, že něco je špatně, nebo že jsem něco špatně udělal, to je taky pozice hmoty, že jsem špatnej, nebo situace, že je obtížná a odmítáte to, tak ta kůže opravdu reaguje. Dokonce teď už je to skutečně i vědecky „doktorský“ medicínsky zjištěné, že když zažijete pocit nelibosti, tak se vám mění okamžitě množství bakterií ve střevech. – „Nelibosti?“ - Odpor, zkrátka něco je špatně. Ten člověk něco udělal špatnýho, tzn. on je špatnej, ten čin se mi nelíbí, nebo já jsem něco špatně udělal. Vy se učíte, vy nejste hmota. Tím jste okamžitě hmotou. Tehdy vytváří vaše tělo, tím prožitkem, stav mizérie, pesimismus, takže vytrácí se hormon štěstí a nastupuje jiná kyselost, jiné podnebí pro bakterie, které vás převálcují. Tyhle pozice a tyhle věci vysvětluju na základních přednáškách, jak vlastně sami sobě tvoříte tu nemoc.

Vy jste, jací jste. Tohle je základní věta, kterou byste si měli od Ježíše pamatovat. Jsem, jaký jsem, vy hrajete roli, to tělo hraje roli, ale vy nejste tím tělem. Pokud si přivlastníte roli hmoty, tím pádem už probíhají procesy. Ono to bude tak, že vy pochopíte věci, zároveň se vám vlastně to božství, to je prvotní. Za dále je to strava. Já jsem nedávno byla dovedena – čas od času mě dovede Nadjá k tarotu, i když já ho nikdy nedělám, jenom sama sobě když mi tam Nadjá pošle, že mi chce něco říct. A 1. karta, kterou jsem otevřela, to bylo strašně zvláštní, a to jsem teda valila oči, byla jsem překvapená, protože mi řekli, že – to byla buď Královna disků, nebo holí, teď nevím, nějaká královna to byla – že jsem zvládla přechod do správného stravování.

Ano. Vy zjišťujete, že teď se opravdu všechno děje jinak. Ano, ta hmota vašeho těla má jiné vlastnosti, takže základ je – dorovnat stav boha, a za další, protože my se tady máme žít úplně něčím jiným – to vždycky má každá vývojová fáze – a vždycky to k vám správně přijde v pravý čas. To je připravený, zkrátka. Protože najednou vám po té stravě, kterou jste léta jedli, začne dít něco – že najednou vám něco vadí, najednou něco nadýmá, je vám těžko. A teď už ta věda tohle paralelně objevuje. A třeba když budete jíst hodně cukru, hodně mouky, co se tady dřív samozřejmě vždycky jedlo, tak ve vašem těle bude hodně kandidy, takže budete mít plísně v tom těle. A jakmile je hodně plísní, máte hodně odpadů, vy jste vlastně nečistí v tom smyslu zašpinění, takže reaguje prvotně kůže. Jakmile změníte stravu a nebudete mít žádné odpory – pozor, musíte i „super – to jsem pěkně plesnivá“!

Hele já jsem to zažila, protože já jsem byla u Lucinky na Chamblardu, je to dva tři roky zpátky, a to ještě nebylo topení, my jsme makali od rána do večera, škrábali jsme fakt stropy, které byly opravdu plesnivé. Teď mi to padalo na obličej, do rukávu, že jo, navlečený jak pumpy. V noci bylo venku mínus pět a před den dvacet. A teď ta stará budova nasála tu zimu, že jo. A teď nabalená, aby mi nebyla zima, ale potila jsem se u té práce. Po 14-ti dnech jsem přišla ze sprchy a Lucka říká „co to tady máš?“ Měla jsem flek velký asi jako pětikoruna a vypadalo to teda nehezky. Já jsem si toho nevšimla. No, asi už plesnivím, jsem jí na to řekla. Hele já jsem to neřešila. Ale nebylo to hezký, občas jsem na to koukala, hlavně večer. Ale co bylo super, že se to nezvětšovalo, ale taky se to nezmenšovalo. Já se vždycky držím tý dobrý stránky, takže – hurá, není to větší. Stojí to.

Uplynulo asi půl roku, přišla Péťa, to bylo nějak o Vánocích a říká: „Co to tady máš?“ Říkám: „No to jsem si přivezla ze Chamblardu, ale to je dobrý, ono se to nezvětšuje.“ A ona: „Hele, to bys měla aspoň mastit, to je hodně suchý.“ Dobře, tak to budu mastit, takže jsem si to začala mastit různými krémy, ale jenom večer, když jsem se vykoukala. A zase nic. Za další dobu zase někdo přišel, a já furt v klidu, dobrý, nezvětšuje se to. Pak jsem byla u Sylvy. Sylva říká: „Hele, to vypadá jako plíseň, tak já ti dám tymiánové tobolky proti tý kandidě, že jo.“ Říkám dobrý, tak konečně po roce začnu něco dělat. To jsou takové kapičky, které si dáte do takové tobolky, vypadá to jako tetracyklin, ono je to hodně silné, ten výtažek z tymiánu. – „Nebyl to jalovec?“ – Ne, tymián.

Tak jsem tak od ledna do března brala a i jsem si občas kápla na jazyk malinko. Pak jsem si říkala, tři měsíce, to stačí. A mezitím ke mně došlo zase to stravování, v březnu. Hele, je to pryč. Já jsem si myslela, že tam zůstane flek, protože ono to vypadalo, že už to nikdy nezmizí, že tam bude flek třeba jako máte pigmenty. Je to úplně pryč. Až pak jsem si jednoho dne všimla, že to tam není. Ale mezitím zase už jsem nejedla pšenici, já teda můžu lepek, ten mi nevadí. Ale mám mouky třeba žitnou, špaldovou, pohankovou. Peču si svůj chleba, úžasnej chleba! Pošlu recepty, když budete potřebovat. Takže stravuju se fakt jinak, je mi dobře, nestýská se mi po potravinách, které bych asi kdysi před lety... brambory jsou strašně silný zdroj sacharidů, cukrů, kukuřice. Takže tohle jsou všechno věci, když jste sacharidový typ, tak vám vlastně umožní rozmnožení kandidy.

Necítím se unavená, vůbec nejsem unavená, a to už jsem byla před těmi dvěma lety, občas. Takže jste jakoby úplně lehký. A teď se skutečně dá udělat si ten rozbor, co to vaše tělo a DNA potřebuje a co ne. A stačí to jenom dodržovat. Pozor, nemusíte fanaticky. Když jednou za čas budete mít na něco chuť, tak si to klidně dáte, ale není to žádné drama. To tělo se vám samo vlastně jakoby vyčistí od těch produktů, protože i ta kandida má svoje odpadní věci, které v tom těle zůstávají. To se nabaluje všechno. Ale bez strachu! Já jsem nikdy neměla – já, teď... Nené, zkrátka, je to moje tělo, to je jako když jednou za čas uděláte generální úklid.

Takže – když už nemáte žádnou otázku. Tak ještě jednu.

***Mám kluka, teď mu je pět a půl, a pořád si cucá palec. Ale on si ho chudák cucá tak, že tady má fakt flek. Já mu to pořád mažu, ale teď jsem se na to ptala psychologičky a ona říká, tak ho na to neupozorňuj, ono to odezní samo. Ale ono jak ho na to neupozorňuju, tak mi přijde, že to dělá ještě častěji.***

Nené, fakt bych, přes den jó, to dělaly i naše děti italské. Já ti můžu říct, že jako malá jsem taky měla takovýto problém, neměla jsem dudlíka, ale cucala jsem si palec. Pozor, já jsem si ho cucala a to už jsem byla docela veliká, 3 nebo 4 roky, a už jsem měla i ven jedničky, takhle ven mi trčely. Teď naši zubaři : tý jo, no to bude. Hele, oni mi fačovali palec, dávali mi na něj pepř, já jsem cucala i pepřovej! Jakmile jsem usnula, už to bylo zase cuc-cuc-cuc □. Maminka říkala, že celou noc bylo: cuc-cuc , Ivanko!, za 5 minut: cuc-cuc, Ivanko! Taky si dělali starosti, ale hele, odeznělo to, zuby se mi vrátily □. Nené. Když to je přes den, tak ho upozorni. V noci to stejně nevyřešíš. Jakmile usne, ano, můžeš to mechanicky vyndat, ale věř mi, že v 1. třídě už si ho cucat nebude □.

***No, on už teď půjde do školy! No a malej to dělá taky, já mám ještě menšího, tam si říkám, ty ještě můžeš. Ale je to takový, že on opravdu, když je unavenej, tak to prostě dělá.***

Já znám dospělého člověka, který v dětství měl zlovyk a furt si takhle – takhle dělal. Má to dodneška, když je nervózní. Každý máme možná nějaký únik, ale to jsou lidi, kteří ještě podléhají nervozitě těla. Takže: pohoda, klid.

***A když je devítiletý kluk a kouše si nehty?***

Někdo to má skutečně dlouho, celý život... Někdo si kouše kůžičku, třeba, jo, to jsou různé varianty odreagování... Já si pamatuju, ono je někdy dobrý to zahrát. Třeba udělat: cuc-cuc-cuc-cuc, chceš snídani? cuc-cuc-cuc-cuc. Já si pamatuju, Matýsek, to je nejstarší Ital, to je úžasnej kluk, a když byl malinkej, tak on nesnesl – Péťa říkala: „Mami, já mám problém mu koupit trenky nebo ty slipy, protože mu to musí přesně vyhovovat, a teď si to vezmi, s dítětem, běž, to nejde vyzkoušet, že jo. A každé ráno je scéna! On se oblékne, a teď na mě čeká, tašku na zádech, než oblékla Francí do školky, a najednou začal se ošívat. Takhle začal, jak ho to rozčilovalo. A dělal to každý den, Péťa říkala: „Tý jo, já už jsem z toho na mrtvici.“ Já říkám: „Víš co, předved' mu to.“ A ona:

to je dobrej nápad.“ A když začal tohle dělat, tak ona udělala: (ošívání se). Ted' on na ni koukal, přestal. Já říkám: „To je super, vid'?“ Hele, druhej den už to nedělal. □

Víš co, oni lidi by nedělali spoustu věcí, oni se nevidí. A kdyby se viděli, kdyby je někdo natočil, jak vypadají při těch svých různých zlozvycích, tak by jim to došlo. Nebo ho natoč. Ukaž mu to, podívej, to je pěkný, vid' □. Ale fakt ve srandě, jó. Říct mu, podívej se, když se budeš chtít kamarádit s nějakou holčičkou – on poroste, že jo, bude se chtít líbit, takže to taky docela zabírá. Pozor! Necucat si prst! – néé, všechno se dá obrátit ve srandu, ne takovej ten útok, né vyhržovat, to určitě ne. Ono to přejde, to nic není.

Takže jsme se dostali na hranici času naší společné časoprostorové křivky, takže vám přeju hezký večer a bylo mi s vámi dobře :-).